

COORDONATORI

BALTA EMESE

MIRON SORINA

CĂLIN NICOLETA

RUSU RAMONA

NAGY ANIKO

ȘTIOP NICOLETA

VĂLAN ANDREEA

DOBREI MIRELA

GHID METODOLOGIC

proiect

„KRÓKUSZ”

EDITURA ȘCOALA VREMII

Arad, 2025

ISBN

978-630-6573-67-7

CUPRINS

1. Előszó.....	3
2. Prefață.....	3
3. Activitățile realizate și lucrările științifice prezentate în cadrul proiectului.....	
Az aradi zsidó közösség rövid története 1920 után (Lehoczky Attila, tanár)	4
A szociális kompetencia fejlesztésének lehetőségei az iskolában (Balta Emese igazgatóhelyettes). 8	
Identitatea personală – emoțiile - (Prof. Știop Nicoleta)	15
When you fece an ending, hit reset for a new beginning (Teacher: Andreea Cristina Vălan)	19
Acceptarea- fundamental unei educații inclusive și armonioase (Prof. consilier școlar Bojin Emese Roberta).....	21
Segtsünk embertársainkon (Bella Rozália, tanár)	26
Trecerea copilului de la grădiniță la școală (Prof. Bogdan Mariana)	30
Elevii din Europa învață limba engleză împreună (Prof. Călina Gavriliuță)	32
Continuitatea dintre ciclul primar și cel gimnazial, pentru o integrare optimă a elevilor (Prof. înv. primar Dobrei Mirela)	34
Importanța traseelor utilitar aplicative în dezvoltarea elevilor (Prof. Călin Nicoleta, Prof. Rusu Ramona).....	37
Integrarea copiilor cu CES - oportunități și dificultăți- (Prof. Crișan Anca, Prof. Vlaicu-Hergane Aurica)	38
Educație incluzivă de calitate (Prof. Crișan Ionuț)	39
Proiect educativ inovativ „ Poduri de incluziune – construirea unei comunități școlare incluzive” (Prof. Costea Diana, Prof. Miron Sorina).....	41
Cooperarea, o metodă eficientă antibullying (Prof. Tari Eva Andrea).....	43
Barierile ale comunicării interculturale: stereotipuri și prejudecăți (Prof. Miron Geta).....	45
Moralitatea, valorile și etica profesională (Prof. Nagy Anikó).....	52
Rolul motivației elevilor, în depășirea eșecului școlar (Prof. Avram Tudor).	55
A „ROKONSZENVES ISKOLA” kialakítása az iskolai zaklatás – „ bullying”- leküzdése által (Nagy Andrea tanító).....	58
Sharing is caring ! (Prof. Vălan Andreea Cristina)	63
„ Toleranța în mediul școlar-între prejudecăți și realitate” (Prof. Stoica Flavius Bogdan)	65
Cu părinții la școală... (Prof. înv. primar Tudor Florentina)	68

KRÓKUSZ PROJEKT

ELŐSZÓ

A veszteség az emberi élet egyik legmeghatározóbb tapasztalata. Bár formája és mértéke változó lehet – egy szeretett személy elvesztése, egy barátság megszakadása, egy megszokott környezetből való kiszakadás vagy egy életszakasz lezárása –, hatása mély és gyakran nehezen megfogalmazható. Különösen igaz ez a gyermekekre, akik még tanulják érzelmeik felismerését és kifejezését. A Krókusz projekt célja az volt, hogy ebben a rendkívül érzékeny folyamatban segítse a pedagógusokat és segítő szakembereket, utat mutatva a veszteségek kísérésének emberi és szakmai lehetőségei felé.

Iskolánk elkötelezett abban, hogy a gyermekeket támogassuk lelki egészségük megőrzésében, különösen akkor, amikor nehéz életeseményekkel kell szembenézniük. A projekt keretében olyan tevékenységeket valósítottunk meg, amelyek segítették a gyerekeket abban, hogy megértsék és feldolgozzák saját veszteségélményeiket. A foglalkozások között szerepeltek mesealapú feldolgozó alkalmak, művészeti és kreatív kifejezésre épülő gyakorlatok, érzelemfelismerő és beszélgetőkörök, valamint interaktív csoportos játékok, amelyek lehetőséget adtak a megélt érzelmek biztonságos megosztására és feldolgozására.

Kiemelt figyelmet fordítottunk arra, hogy a foglalkozások minden gyermek számára elérhetőek és érthetőek legyenek. A tevékenységeket románul, magyarul valamint angolul tartottuk meg. Ez a nyelvi sokszínűség tiszteletét fejezi ki, és segíti abban, hogy mindenki a saját kultúráján keresztül találhasson rá a feldolgozás lehetőségére, az önkifejezés szabadságára és az elfogadó közösség erejére.

A Krókusz – a télből kibújó első virág – számunkra a reményt, az újrakezdés lehetőségét, az élet körforgásának elfogadását jelképezi. Ez a szimbólum vezette végig a projektet és jelenik meg kiadványunkban is, amely nem lezárt tudást kínál, hanem egy lehetséges utat: hogyan kísérhetjük gyermekeket (és egymást) a gyász és a veszteség fájdalmas, de megtartó folyamatában.

Bízunk benne, hogy ez a módszertani anyag gyakorlati segítséget nyújt majd mindazoknak, akik nap mint nap jelen vannak a gyermekek mellett – tanítva, támogatva, meghallgatva és együtt érezve. Köszönjük, hogy velünk tartanak ezen az úton.

A Krókusz projekt szakmai csapata

AZ ARADI ZSIDÓ KÖZÖSSÉG RÖVID TÖRTÉNETE 1920 UTÁN

Lehoczky Attila, tanár
Aurel Vlaicu Általános Iskola

A törökellenes háborúk után újraterelített Arad városába a XVIII. század első felében telepedtek be askenázi zsidó családok Nyugat-Európából és az Osztrák Birodalom más tartományaiból. A korai, leginkább diszkriminatív városi szabályok ellenére számuk a század folyamán egyre nőtt, a kereskedelem és pénzügyek mellett egyre több iparágban tevékenykedtek. Helyzetük csak a II. József által kiadott Türelmi Rendelet (1781) után javult, ugyanakkor elindult lassú közeledésük a magyar közösség irányába. 1840-ben a város megengedte bármilyen mesterség gyakorlását számukra, emiatt tíz éven belül a közösség 57 %-a már kisiparból élt (ez számbelileg 26 iparágban 103 műhelyt jelentett), miközben a tehetősebb családok (mint Neumann-ék vagy Mittelmann-ék) már nagyobb ipari beruházások mentén gondolkodtak. 1845-ben tartották az első magyar nyelvű istentiszteletet zsinagógájukban. 1848 egyértelműen a magyar forradalom mellett álltak, egyes források szerint ekkor már helyi zsidó vállalkozók bonyolították le a város határában termelt gabona kereskedelmének nagy részét.

A gyülekezetre nagy hatást gyakoroltak karizmatikus rabbijaik. A közösség első rabbija 1764-ben állt szolgálatba. 1786 és 1844 között Chorin Áron országos híru szónok és hitújító volt vezetőjük, reformjai világi újításokat vezettek be a hitközség életében. Őt követően Steinhart Jakab 1885-ig volt főrabbi, idejében zsidó tanonciskolát nyitottak a városban, miközben a hívek száma jelentősen nőtt a várost jellemző toleráns légkör és a betelepüléseknek köszönhetően. Rosenberg Sándor főrabbi (1885-1909 között vezette a közösséget) idején az aradi zsidók száma már meghaladta a város lakosságának 10 %-át, 1910-ben 6.295-en voltak (megjegyzés: az akkori Aradhoz nem tartozott még hozzá Mikelaka, Új-Arad és Kísszentmíklós). A statisztikák szerint 96 %-uk a magyart jelölte meg mint anyanyelvét, ami jól mutatja a körükben bekövetkezett erőteljes nyelvi asszimilációt.

Rosenberg már egy erőteljes közösséget irányított, amelyben az iparosok mellett gyártulajdonosok, értelmiségiek, polgári pályákon mozgók sora volt, sokan közülük tevékenyen részt vettek a helyi közéletben és kulturális mozgalmakban. A rabbi továbbítte a Chorin kezdeményezte reformokat, szorgalmazta a közösség közeledését a magyarsághoz és az elszigeteltségből való kitörést, nem ellenezte a vegyes házasságokat sem. Az iránnyal a közösség nagy része egyetértett, a hagyományosabbak azonban 1904-ben kiváltak és 1920-ra felépítették az ortodox zsinagógát.

Megjegyzendő, hogy a cionista mozgalom sem a XX. század elején, sem az impériumváltást után nem gyakorolt nagy hatást rájuk. Mi több 1920 után – okulva a világháborút követő forradalmi hullámokon s különösen a fehérterroron – a Magyarországra való kitelepedés sem volt vonzó számukra.

Trianon után közösség nagy része tehát együtt maradt, mindkét gyülekezet (a neológ és az ortodox) folytatta tevékenységét. A neológ főrabbi 1909 és 1941 között Vágvölgyi Lajos volt, aki tevékenyen részt vett a közösség szervezésében. A háborút követően a zsidók száma tovább nőtt a városban és az államhatalom egy-egy próbálkozása ellenére a megtartotta a magyart (1922-ben éppen Vasile Goldiş szorgalmazta elkülönülésüket a magyarságtól), mint az istentiszteletek nyelvét. 1921-ben Hakkoah néven sportegyesületet alapítottak, 1929-ben nőegylet jött létre, 1922-ben cionista kongresszust szerveztek, de a közösség tagjai továbbra is tevékenyen részt vettek a város közéletében. 1930-ban a városban 7.801 zsidó személy élt a városban (ez akkor 10,1 %-ot jelentett) és a harmincas évek egyre fokozódó antiszemita hangulata ellenére létszámuk tovább nőtt, miközben anyanyelvük továbbra is a magyar maradt; jiddisül szinte csak az ortodox hívők beszéltek.

A közösség anyagi helyzete kifejezetten jó volt, miközben a helyi nagyvállalkozók között sokan voltak zsidók. A két zsinagóga jól felszerelt impozáns épület volt, a városban zsidó iskola működött, 1938-ban a városban legalább 10 millió lejes forgalmat elérő 21 vállalat közül 12 volt zsidó érdekeltsgű. Közülük kiemelkedett a 3600 alkalmazottal rendelkező Neumann szeszgyár és malom, illetve az ugyancsak ő érdekeltsgűkbe tartozó textilgyár; éves forgalmuk 1938-ban 711 millió lej volt. Rájuk kívül számos más ipari vállalkozás (Polychrom festékgár, FITA kötöttárugár, Czettel faipari vállalat, különböző vasipari cégek és néhány bank) volt még irányításuk alatt, illetve a városban bejegyzett 350 kis- és nagykereskedő közül 278 volt zsidó kézen, ez majdnem 80 %-os részesedést jelent. Az értelmiségi pályákon is messze számarányukon felül voltak jelen: Arad 106 orvosa közül 41, az ügyvédi kamara 141 tagja közül 46 volt a közösség tagja. Mindemellet több szociális intézményt, idősotthont és árvaházat is fenntartottak. Nagy támogatói lettek a kisebbségi helyzetbe került magyarságnak, jelentősen hozzájárultak a Római Katolikus Főgimnázium épületének felépítéséhez is.

Kiemelkedőnek mondható hozzájárulásuk magyar kultúrélethez. A korszak meghatározó aradi napilapjai közül kettő is az érdekeltsgűkbe tartozott, az Aradi Közlönyt Stauber József vezette (ez volt a vidék leghosszabb életű magyar napilapja, összesen 55 évfolyamot élt meg), a könnyebb hangnemet megütő Aradi Újságot Vörös László szerkesztette. A közösség jeles zsidó kultúrsemélyisége volt a két világháború közötti időszakban Aradon élő Szántó György, aki több regényét is itt írta, és a magának gyorsan hírnevet szerző Károly Sándor írók, illetve Zala Béla előadóművész. Megemlítendő, hogy

Szántó volt a szerkesztője a korszak egyik jelentős kulturális folyóiratának, a szintén Aradon megjelenő avantgárd Periszkópnak.

Az Octavian Goga vezette kormány színrelépésétől kezdve (1937) Romániát nyílt antiszemita politika jellemezte. A diszkriminatív törvények száma egyre nőtt. Az állampolgárság felülvizsgálata után (amely inkább az ortodox hitűeket érintette) megindultak a vagyon- és földelkobzások, a vállalatok kisajátítása, a zsidók munkahelyekről való tömeges elbocsátása, a zsidó gyerekek kitiltása az állami iskolából stb. A törvények egyértelműen a náci Németországgal való jó viszonyt kívánták elérni, az 1940-től hatalmon lévő Ion Antonescu különösen a dél-erdélyi zsidósággal volt ellenszenves, mert nem csupán zsidóknak, hanem magyaroknak is tartotta őket. 1940-ben kb. 11600 zsidó élt Aradon, köztük 1600 észak-erdélyi és bukovinai emigráns, akiket a közösségnek kellett eltartania. Jellemző az akkori helyzetre, hogy a munkaképes zsidók közül mindössze 18 % dolgozott legálisan. Ugyanakkor megemlítenéd, hogy a nehéz helyzet ellenére sikerült középiskolát és árvaházat is fenntartania a gyülekezetnek.

A világháború legveszélyesebb pillanata 1942-ben jött el a helyi zsidó közösség számára, amikor az ország keleti részében befejezett deportálások után Antonescu a dél-erdélyieket is Transznisztriába akarta szállítani. A deportálások éppen Aradon kezdődtek volna, de Ilona anyakirályné és a pápai nuncius közbenjárására a tervet előbb elhalasztották, később gazdasági megfontolások miatt elvetették. 1944 szeptemberében volt a következő nehéz pillanat, amikor Arad városát kilenc napra elfoglalta a Magyar Honvédség. A várost vezető tisztek tervbe vették a sárga csillagok használatának kötelezővé tételét és kijelölték a gettó helyét is. Szerencsére a tervek végrehajtására már nem került sor, mivel a Vörös Hadsereg katonái hamarosan megszállták a várost. Elmondhatjuk tehát, hogy a helyi zsidó közösség némi szerencséivel, de nagyjából érintetlenül vészelte át Holokauszt legveszélyesebb periódusait.

A háború után tovább működött mindkét gyülekezet, a neológ élén Schönfeld Miklós (1942 és 1961 között szolgált) főrabbi állt, az ortodoxokat Schreiber Joachim vezette. A diktatúra alatt elkobzott vagyonuk jelentős részét visszakapták, de korábbi helyzetüket már nem sikerült visszaállítaniuk. A kiépülő kommunista diktatúra nem kímélte őket sem: szociális intézményeiket sorra megszüntették, iskolájukat államosították, a sportklubot feloszlatták. Látszott, hogy az új rendszer ellehetetleníti majd a korábbi életformáikat, ezért 1947-től tömegesen kezdtek el kitelepedni az újonnan létrejött Izrael államba. Mindezt sem a két rabbi, sem hatvanas évekig működő tanulmányi központjuk sem tudta megállítani, miközben az állami hatóságok általában támogatták kitelepedésüket. A becslések szerint az ötvenes évek közepéig 8000 fő távozott legálisan vagy a zöld határokon keresztül, majd 1960 után

újabb 3000 fő. Mindez a közösség nagy részének felbomlását hozta magával. 1961-ben kitelepedett Schönfeld főrabbi is, ezt követően Leiner Kesztenbaum Miklós, majd Müller Wiynitzer voltak rövid ideig. 1965-től a közösség nem tudott saját rabbit kinevezni, lelki gondozásukat Neumann Ernő temesvári főrabbi vette át, ő tartotta a ünnepi istentiszteleteket és ő végezte a temetéseket is. Mondanunk sem kell, hogy a zsidóság kitelepedése nagy csapás volt az aradi magyar közösség szerveződéseire és erejére nézve is.

A rendszerváltás utáni a két gyülekezet közös létszáma 300 fő alá került. Vallási ünnepeiket már együtt tartják, a hitközség elnökei igyekeznek összetartani a megmaradt híveket. Az ortodox zsinagóga mai napig ellátja eredeti funkcióját, de ezen kívül komolyzenei koncertekre és más kulturális rendezvényekre is használják. Az ortodox zsinagógát híveik elhagyták, az impozáns art-deco épület romlott állapotban van.

Az aradi zsidó közösség jó példája egy tudatosan felépített és erős gyülekezetnek, amely a XX. század történelmi kihívásai miatt ijesztő gyorsasággal bomlott fel. A mai aradiaknak soha nem szabad elfelejteniük, hogy az elmúlt kétszáz évben mennyire jelentősen járultak hozzá a város kulturális és gazdasági fejlődéséhez.

Felhasznált irodalom:

1. Glück Jenő: Az aradi zsidóság átrendeződése. Elérhető: [https:// epa.oszk.hu/ 00400/ 00462/ 00014/ pdf/ 480.pdf](https://epa.oszk.hu/00400/00462/00014/pdf/480.pdf). Fellépés: 2024. 11.30
2. Arad halad! Fejezetek a város történetéből a XIX. század közepétől a XX. század elejéig. Szerk. Király András, Szabadság-szobor Egyesület, Arad, 2016
3. Arad, a név marad! Az aradi magyar közösség élete a két világháború között. Szerk. Király András, Szabadság-szobor Egyesület, Arad, 2018
4. A remény útvesztőjében. Fejezetek Arad magyarságának történetéből 1944-1989. Szerk. Király András, Szabadság-szobor Egyesület, Arad, 2020.
5. Varga E. Árpád: Erdély etnikai és felekezeti statisztikája. III. kötet. Elérhető: <https://www.kia.hu/kiakonyvtar/konyvtar/erdely/erdstat/arfel.pdf>. Fellépés: 2024.11.30

A SZOCIÁLIS KOMPETENCIA FEJLESZTÉSÉNEK LEHETŐSÉGEI AZ ISKOLÁBAN

Balta Emese igazgatóhelyettes

Aurel Vlaicu Általános Iskola

Az utóbbi időben nagy érdeklődés tapasztalható a szociális képességek meghatározása, a fejlesztésüket elősegítő módszerek megismerése iránt, mivel nagyon sok gyermek és felnőtt küzd szociális és viselkedési problémákkal. Gyakran fordulnak elő kötődési nehézségek, hiányoznak az elemi érzelmi odafordulások a másik emberhez, nem ismertek az együttműködés formái, nem alakult ki a tolerancia valamint az empátia.

A szociális kompetencia a spontán és szándékos szocializációtól, a neveléstől függ. A szociálisan kompetens egyén hatékonyan tudja használni környezeti és személyes adottságait, képes jó eredményeket elérni fejlődése során.

A szociális kompetencia fejlődését befolyásoló tényezők

1. Az egyén személyiségéből fakadó tényezők

2. A család által képviselt tényezők

3. Az iskolai környezetből fakadó tényezők

Gyermekkorban a család után az iskola befolyása a legerőteljesebb a szociális kompetenciák fejlődésére. Ezért is van nagy felelősségük a pedagógusoknak, hisz az amúgy is szocializációs hiányosságokkal érkezett gyerekek segítése, fejlesztése egyre több feladatot ró rá.

Az iskola szerepe a szociális kompetenciák fejlesztésében

Segíti a szociális készségek készletének a gyarapodását és azt, hogy a gyerekek megismerjék erősségeiket és gyengeségeiket, képesek legyenek erősségeikre építve a gyengeségeiket javítani. Továbbá segíti őket abban, hogy megtanulják, hogyan kell barátokat szerezni, kapcsolatokat fenntartani. Az egyes szociáliskészség-fejlesztő programok bevezetése előtt sokféle szempontot kell mérlegelni, hogy azok minél személyre szabottabbak legyenek. A gyerekek szociális kompetenciájának fejlettségét is meg kell állapítani egy program megkezdése előtt.

A szociális készségek mérésének technikái

A legelterjedtebb technikák: interjú, mérőskálák, önjellemzés, önértékelés, szociometria, megfigyelés.

Interjú ~ Olyan személyekkel szoktak készíteni, akik a problémával küszködő egyént jól ismerik (lehet a nevelő, szülő, osztálytárs is).

Mérőskálák ~ Jól használhatók a problémás szociális viselkedések jellemzésére. Leginkább az ötfokozatú skálák terjedtek el.

Önjellemzés, önértékelés ~ A szociális készségek fejlettségére irányul, és leginkább kérdőíveket használnak erre a célra, többnyire négy elemből álló írásbeli feladatsort, amely arról tájékoztat, hogyan látják a tanulók egymást és önmagukat. Segítségével adatokat kapunk a tanulók szempontjából figyelemre méltó tartalmakról.

Az 1. lapon jellemzik egy olyan társukat, akit jól ismernek. Bátran írhatnak, mert írásaikat bizalmasan kezeljük.

A 2. lapon a névsorban utána következő társukat jellemzik, hasonlóan lényegre szorítkozva.

A 3. lapon: Milyennek tartanak engem mások (szüleim, tanárain, társaim)?

A 4. lapon: Milyennek tartom magamat én? Fontos az őszinteség!

Évente többször is meg lehet ismételni, közben fejleszteni kell a tanulók megfigyelési és önmegfigyelési, értékelési szempontjait.

Szociometria ~ A gyermekkori szociális készségek mérésének legelterjedtebb módszere, mindkét formáját, a választást és az értékelést is szívesen alkalmazzák (ki a barátjuk, ki az, akit a legkevésbé szeretnek, mennyire szeretnél játszani x-szel).

Megfigyelés ~ A gyerekeket természetes környezetükben kell megfigyelni. Asher (1977) szerint érdemes három szempontú megfigyelési rendszert alkalmazni: regisztrálni az agresszivitást, a pozitív cselekedeteket és az inaktív viselkedéseket a gyerekek csoportjátéka közben. Gottman (1977) szerint az órai viselkedést, egyéni tevékenységet tornateremben, szünetben, osztálytermen kívül, a szabad interakciókat az osztálytársak körében ajánlatos megfigyelni.

A program kipróbálása

A begyűjtött információk birtokában kezdődhet a program kipróbálása, ennek során a modellnyújtás, a problémamegoldás, a megerősítés, a szerepjáték, a történetek megbeszélése, a személyes fejlődést segítő beszélgetés technikáit alkalmazzák leggyakrabban.

Modellnyújtás:

A foglalkozások során a modellnyújtás, a kívánt viselkedés bemutatása nagyon hatékony technika, mivel a kívánt magatartás minden mozzanata jól illusztrálható, bemutatható egy másik személy által vagy videó segítségével, vagy magnó és írásos szöveg alapján.

Problémamegoldás:

A problémamegoldás módszerét akkor tudja hatékonyan alkalmazni a pedagógus, ha konfliktus, vita keletkezik az osztályban. Lényeges elem a problémaidentifikáció gyakorlása, a probléma azonosítása, definiálása. Speciális cél: a gyermek akkor vegye észre a problémahelyzetet, amikor bekövetkezik, azonosítsa azt, kössön ki egy kíváncsi következményt.

Például minden gyermek név nélkül bead egy problémahelyzetet, ebből választunk. (Mi az a probléma, amit X lát? Mit akar X, mi történjék? Vajon minden egyes személy elérheti a célját?) Ezt követi az alternatív megoldások keresése. (Te mit tennél még? Milyen más módokat gondoltál ki?) Figyelembe kell venni a következményeket is. (Fontolja meg, mi történhet egy probléma megoldása közben. Következmények, akadályok, kimenetek. Befejezetlen problémátörténetet alkalmazunk. Listát készítettünk mindegyik megoldás lehetséges következményeiről, majd megkeressük a legjobbnak tűnő megoldást, majd eljátsszuk azokat.) Fontos lépés a különböző nézőpontok megvizsgálása. (A gyerekeknek meg kell tanítani, és engedni kell, hogy gyakorolják az asszertív viselkedést mint hatékony és eredményes kommunikációs módszert. Az erőszakmentes kommunikációt és a szociális hatékonyságot segíti.) Majd a brainstorming (ötletbörze) következhet. (A szabad ötletfelbukkanások arra bátorítják a gyerekeket, hogy annyi megoldást vegyenek számításba egy probléma kapcsán, amennyit csak lehetséges.)

Megerősítés

A gyermek ötleteit azonnal meg kell erősíteni, és vissza kell tartani a kritikát.

Szerepjáték

A szerepjáték alkalmas az empátia és a proszociális magatartás fejlesztésére. A gyerekek nagyon kedvelik a megszemélyesítő, megelevenítő, dramatizáló cselekvésközpontú tevékenységeket. Lehetőség adódik, hogy több szerepet és funkciót játsszanak el, sokféle helyzetben kipróbálják magukat. Fontos a játékszituáció megbeszélése, a szerepek minél életszerűbb eljátszása.

A játékot mindig szerepcsere követi, így mindenkinek lehetősége van arra, hogy a másik helyzetébe képzelje magát. A játék során egyes szám első személyben vállalják a szerepviselkedés közléseit. Fontos, hogy a végén ne maradjon el az értékelés, hogy ki hogyan érezte magát a különböző helyzetekben, szerepekben. Adjunk lehetőséget a megbeszélésre. A megfigyelők, akik éppen nem játszanak, megfigyelik a szerepjátszók érzelmeit, és aktívan részt vesznek a szerepjáték megvitatásában. Énüzzenetek megfogalmazásával mondják el gondolataikat (úgy éreztem, ... az volt a benyomásom, ...). Szabadon intézhetnek egymáshoz kérdéseket.

Történetek megbeszélése

A történetek megbeszélésekor olyan szituációkat ismertetünk meg a gyerekekkel, amelyekben az elsajátítandó képességek szerepelnek. Az azt követő megbeszélések nagyon jó lehetőséget biztosítanak a hallottak értelmezésére, elemzésére.

Személyes fejlődést segítő beszélgetés (fejlesztő interjú)

Abban különbözik a hagyományos pszichológiai beszélgetéstől, hogy alapvetően buzdító, facilitáló jellegű. Minden olyan nevelési helyzetben folytatható, ahol négy szemközti beszélgetésre van módunk.

A felsorolt technikák, módszerek együttes alkalmazása eredményezheti a kompetenciák hatékony fejlesztését. Ennek szükséges feltételei a pedagógiai, módszertani kultúra megújítása, a problémaközpontú tanítás, a cselekvésből kiinduló gondolkodásra nevelés, a felfedeztető tanítás-tanulás és a megértésen és tevékenységen alapuló fejlesztés. Kiemelt szerepe van a tanulás tanulásának, az együttműködésnek, a problémamegoldó képesség fejlesztésének, a kreativitásnak és a motivációnak.

A szociális kompetencia fejlesztése tanórán és tanórán kívül

A program, amelyet bemutatok, a következő tartalmi egységekből épül fel: ismerkedés, pozitív énkép kialakítása és megerősítése, a konfliktusról általában, eredményes kommunikáció, asszertivitás, hatékony viselkedés és együttműködés.

Ismerkedés

Természetesen jelen esetben nem a nevek megtanulását jelenti, hisz egy megszokott osztályközösségben dolgozunk. Célja a csoporttá szerveződés elsődleges feltételeinek a megteremtése.

A mi virágaink ~ Célja a kreatív csapatmunka. Egymás gondolatainak, egyéniségének tisztelete egy szimbólumban jelenik meg. Az elkészült csokrot kitehetjük a terembe, sokáig díszítheti a falat.

Bemutakozó játék ~ Célja önmagunk megmutatása.

Ha állat lennék, akkor... ~ Célja az azonosságtudat kialakítása, indokolják is választásaikat!

Ismerkedés névhúzással ~ Célja a helyzet strukturálása, a feszültség csökkentése, az empátia érzékenység növelése, visszajelzés adása és kapása a csoporttagoktól a csoport indításakor.

Névkártya ~ Célja önmagunk bemutatása, egymás megismerése.

Bemutatom a páromat ~ Célja a bemutatkozás, az odafigyelés egymásra, a csoportkohézió erősítése.

Szabályokat alkotunk ~ Célja a csoport önszabályozó funkciójának erősítése azáltal, hogy a részt vevő gyerekek saját maguk számára alkotott szabályrendszer szerint élnek. Ezzel segíthetjük, erősíthetjük a társadalmi szabályok fontosságának a megértését és elfogadását. Mivel maguk alkották, magukénak is érezték a szabályokat.

A pozitív énkép kialakítása és megerősítése

Carl Jung szerint, ha valaki nem tudatosítja magában benső történéseit, a sors játékszere lesz. Nagyon fontos, hogy tisztában legyünk mindazzal, ami bennünk zajlik. Kapcsolataink alakulása, a konfliktuskezelés hatékonysága nagyrészt azon múlik, hogy van-e reális önismeretünk, és rendelkezünk-e elegendő önbizalommal.

A nagyravágyó feketerigó ~ Célja az énkép viselkedésünkre gyakorolt hatásának szemléltetése és tudatosítása.

Énnotesz, A múltam, Címerek ~ Célja az önismeret, az én-azonosságtudat fejlesztése. Ezeket ki is állítjuk a teremben, mindenki nézegetheti.

Önbizalompólók ~ Célja az identitástudat erősítése, a kommunikációs képességek és az önkifejezés fejlesztése.

Az emberek közötti különbségek tudatosítása szorosan kapcsolódik az előbbi gyakorlatokhoz, mivel a mássággal szembeni intolerancia, a másik kiközösítése a csoportból nagyon gyakori jelenség az iskolai osztályokban. A kirekesztés, a kirekesztettség érzésének megértésében, leküzdésében fontos, hogy mindenki vállalja saját magát, és mindannyian nyitottak legyenek a többi ember különbözősége iránt.

A varjú meg a páva ~ Célja a mese kapcsán annak szemléltetése, hogy mindenkinek vannak olyan pozitívumai, amelyek ismeretében és vállalásával el tudja magát fogadtatni a többiekkel.

Pozitív megerősítés ~ Célja az egymás iránti bizalom, a pozitív énkép erősítése.

A konfliktusról általában

Ebben a programrészben felszínre hozzuk, hogy a gyerekek miként vélekednek a konfliktus fogalmáról, felidéztük és megbeszéltük a kapcsolódó tapasztalatokat, s ezek alapján megfogalmaztunk néhány általánosítást.

Konfliktusagytorna ~ Célja a konfliktus fogalmának körbejárása, asszociációs gyakorlat.

Konfliktus a múltból ~ Célja szembesülni korábbi konfliktushelyzetekkel, tudatosítani következményeit, tanulságait.

Mi van a tető alatt? ~ Célja a csoportot foglalkoztató időszerű problémák összegyűjtése. Jól orientálja a nevelőt a program további alakításában, tervezésében.

Mi segíti és mi hátráltatja a konfliktusok megoldását? ~ Célja a felidézett konfliktusok segítségével a konfliktusmegoldást segítő és gátló tényezők tudatosítása.

Az eredményes kommunikáció

Az eredményes kommunikáció elsajátításához a gyerekeknek meg kell tanulniuk megfelelően közölni gondolataikat, és a lehető legpontosabban megérteni a beszélő szándékát. Mivel a kommunikáció nem csupán verbális úton, hanem nonverbális módon is történhet, különösen fontos, hogy felismerjék a

legalapvetőbb nonverbális jelzéseket, és gyakorolják kifejezni azokat (testtartás, gesztusok, mimika, szemkontaktus).

A hatékony kommunikáció alapja, hogy mondanivalónkat tagolt, élvezhető és érthető módon prezentáljuk. A vokális kommunikáció gyakorlására az összes tanóra lehetőséget kínál.

Csoportszervező játék állatnevekkel, Kooperatív szójáték, Üzenet szavak nélkül, Tükörkép, Ki a kezdeményező? gyakorlatok ~ Célja a nonverbális kommunikáció gyakorlása.

Rosszul értelmezett üzenetek ~ Célja bevezetés a kommunikációelméletbe, a sikertelen kommunikáció következményeinek tudatosítása.

Leírójáték ~ Célja a kommunikációs képességek fejlesztése. Mivel a konstruktív konfliktusmegoldás alapvető feltétele az empátia, nagyon fontos, hogy megtanítsuk a gyerekeket arra, hogy bele tudják élni magukat a velük közvetlen kapcsolatban lévő másik ember lelkiállapotába.

A befeketített farkas története ~ Célja a mese kapcsán az együttérzés felkeltése, valamint a nézőpontváltás gyakorlása és az empátia fejlesztése.

Szempontváltások ~ Célja az empátia fejlesztése, a szempontváltás fontosságának tudatosítása, gyakorlása.

Ezekhez a gyakorlatokhoz elkerülhetetlen az „értő figyelemről”, az aktív meghallgatásról beszélgetni. Az értő figyelem, a másik ember felé fordulást, nyitottságot, elfogadást, megértést tükröz, de nem jelent feltétlenül egyetértést is.

Figyeljünk oda! ~ Célja az egymásra figyelés gyakorlása.

„Linzergyakorlat” ~ Célja az önmagunkról történő megnyilatkozás és az értő figyelem gyakorlása.

Asszertivitás

Az asszertivitás elengedhetetlen a sikeres kommunikációhoz, hogy képesek legyünk asszertívan, vagyis egyenlő partnerként, udvarias és elegáns, de egyértelmű magabiztossággal viselkedni. Azt is jelenti, hogy magunk döntjük el, elmondjuk-e véleményünket, vagy szorongás nélkül kiállunk saját jogainkért anélkül, hogy közben mások jogait megsértenénk, vagy másokban szorongást keltenénk. Az asszertivitás nem agresszív és nem megalázkodó. Az asszertivitás elősegíti az emberi kapcsolatok egyenlőségét, képessé teszi az egyént arra, hogy szorongás nélkül kiálljon az érdekeiért, hogy szabadon és őszintén kifejezze az érzéseit, gondolatait, hogy saját jogait mások jogainak megsértése nélkül legyen képes gyakorolni.

A gyerekekkel meg kell ismertetni az asszertív jogokat. Jogod van ahhoz, hogy

-tisztelettel bánjanak veled,

-kifejtsd saját véleményedet,

- meghallgassanak, hogy komolyan vegyenek,
- kérdezz, amire szükséged van,
- hibát kövess el, és vállald a következményeket,
- megváltoztasd a véleményedet,
- azt mondd, nem tudom.

Párbeszéd ~ Célja az asszertív magatartás gyakorlása, a három viselkedési forma közötti különbségek tudatosítása, tapasztalatszerzés hatásáról, lehetséges következményeiről. Célszerű videokamerával végezni. A megoldandó problémahelyzetben az arra vállalkozók eljátszák az arra reagáló agresszív, szubmisszív és asszertív viselkedést. Megbeszéljük azok előnyeit, hátrányait és következményeit. Nagyon hasznos lehet a csoport által felhozott, jellegzetes probléma eljátszása is.

A molnár, a fia meg a szamár ~ Célja a befolyásolhatóság okozta problémák szemléltetése, az önálló döntésért vállalt felelősség fontosságának megtapasztalása.

Az énüzenet egy sajátos eszköz, hogy megmutassuk, miként viszonyulunk az adott problémához, tehát az asszertív viselkedés hasznos eszköze. Ebben a formában tudatni lehet a másik személlyel, hogy mit érzünk az adott helyzetben, anélkül, hogy szavaink bántók vagy sértők lennének. Módot ad a saját szándék világos, egyértelmű közlésére.

Az együttműködés, a kooperáció tanulása a konstruktív konfliktusmegoldás elengedhetetlen feltétele.

Linzerjáték, Közös montázs, Közös vonások–közös történet, Mese, Álom és utak ~ Célja a kreativitás fejlesztése, a közös tevékenység eredményességének és örömének megtapasztalása, a kooperáció gyakorlása.

Hivatkozott irodalom

Fromm, E. (1984): A szeretet művészete. Helikon Kiadó, Budapest.

Goleman, Daniel (1996): Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ. Bantam Books.

Moos, R. (1979): Evaluating educational environments: Methods, Procedures, findings and policy implications. Jossey Bass, San Francisco.

Zsolnai Anikó (2001): Kötődés és nevelés. Eötvös József Könyvkiadó, Budapest.

Felhasznált irodalom

Bagdy Emőke – Telkes József: Személyiségfejlesztő módszerek az iskolában. Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest, 2002.

Bánréti Zoltán: Kommunikálj! Krónika Nova Kiadó, Budapest, 1996.

Dancsó Tünde: A szociális kompetencia megjelenése a Nemzeti alaptanterv kiemelt fejlesztési feladataiban. Új Pedagógiai Szemle, 2005. 4.sz. 45–52.

Gabnai Katalin: Drámajátékok gyermekeknek, fiataloknak, felnőtteknek. Tankönyvkiadó, Budapest, 1987.

Leimdorfer Tamás: Nem mese ez. Konfliktusmegoldás csoportmunkában. Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Pedagógiai Intézet, Szolnok, 1992.

Nagy József: Nevelési kézikönyv személyiségfejlesztő pedagógiai programok készítéséhez. Mozaik Oktatási Stúdió, Szeged, 1996.

Nagy József – Zsolnai Anikó: Szociális kompetencia és nevelés. In Báthory Zoltán – Falus Iván (szerk.): Tanulmányok a neveléstudományok köréből. Osiris Kiadó, Budapest, 2

IDENTITATEA PERSONALĂ- EMOȚIILE

Prof. Știop Nicoleta

Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

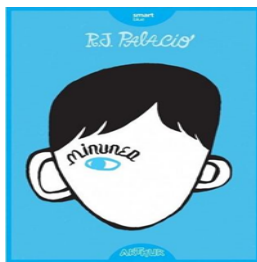
Plan de activități prin care s-ar atinge, ca obiectiv, dezvoltarea inteligenței emoționale, respectiv a empatiei elevilor.

Clasa a V-a

I. Citește cu atenție textele de mai sus, după care rezolvă cerințele:

A. „Știu, nu sunt un băiat obișnuit de zece ani. Adică, sigur, fac lucruri obișnuite. Mănânc înghețată. Merg cu bicicleta. Mă joc cu mingea. Am jocuri electronice. Lucrurile astea mă fac obișnuit, presupun. Și mă simt normal, pe dinăuntru. Dar copiii obișnuiți nu-i fac pe alți copii obișnuiți s-o ia la fugă țipând pe terenul de joacă. Iar la copiii obișnuiți nu se holbează lumea oriunde se duc. Dacă aș găsi o lampă fermecată și mi-aș putea pune o dorință, aș vrea să am un chip normal, pe care să nu-l remarce nimeni. Aș vrea să pot merge pe stradă fără să mă observe lumea și fără să întoarcă privirea. Așa că iată ce cred: nu sunt un copil obișnuit pentru simplul motiv că nimeni nu mă consideră așa. Dar eu m-am obișnuit deja cu înfățișarea mea. Știu să mă prefac că nu văd ce mutre fac ceilalți. Mama, tata, Via și cu mine ne pricepem cu toții la treaba asta. De fapt, nu-i întru totul adevărat. Via nu se pricepe prea bine. Se supără rău atunci când oamenii fac vreo grosolanie. De exemplu, pe terenul de joacă niște copii au

scos niște sunete. Nu știu exact ce fel de sunete, pentru că eu nu le-am auzit. Dar Via le-a auzit și a început să strige la copii. Așa e ea. Eu nu sunt la fel. Via nu mă consideră nici ea obișnuit. Spune că da, dar dacă aș fi obișnuit, n-ar simți atâta nevoie să mă protejeze. Nici mama și tata nu mă consideră obișnuit. Ei mă consideră extraordinar. Cred că eu sunt singurul om din lume care își dă seama cât sunt de obișnuit. Mă numesc August, să știți. Nu vă voi descrie cum arăt. Indiferent ce grozăvie v-ați imagina, probabil că este mai rău.” (Minunea, de R.J. Palacio)



ăcle vii,
ulpini.
zglobii

Obrazul roșu dintre spini.

I-am adunat cu mâini avare,
am rătăcit în seara blândă,
umplându-mi brațele de floare
învăpăiată și plăpândă.

Și m-am întors într-un târziu,
departe cîmpul rămânea,
atât de singur și pustiu
în urma mea.

Dar când acasă-am încercat
să-i strâng într-un aprins buchet,
toți macii mei s-au scuturat
ca niște lacrimi pe parchet. (Macii, de Magda Isanos)



ie din fiecare text.

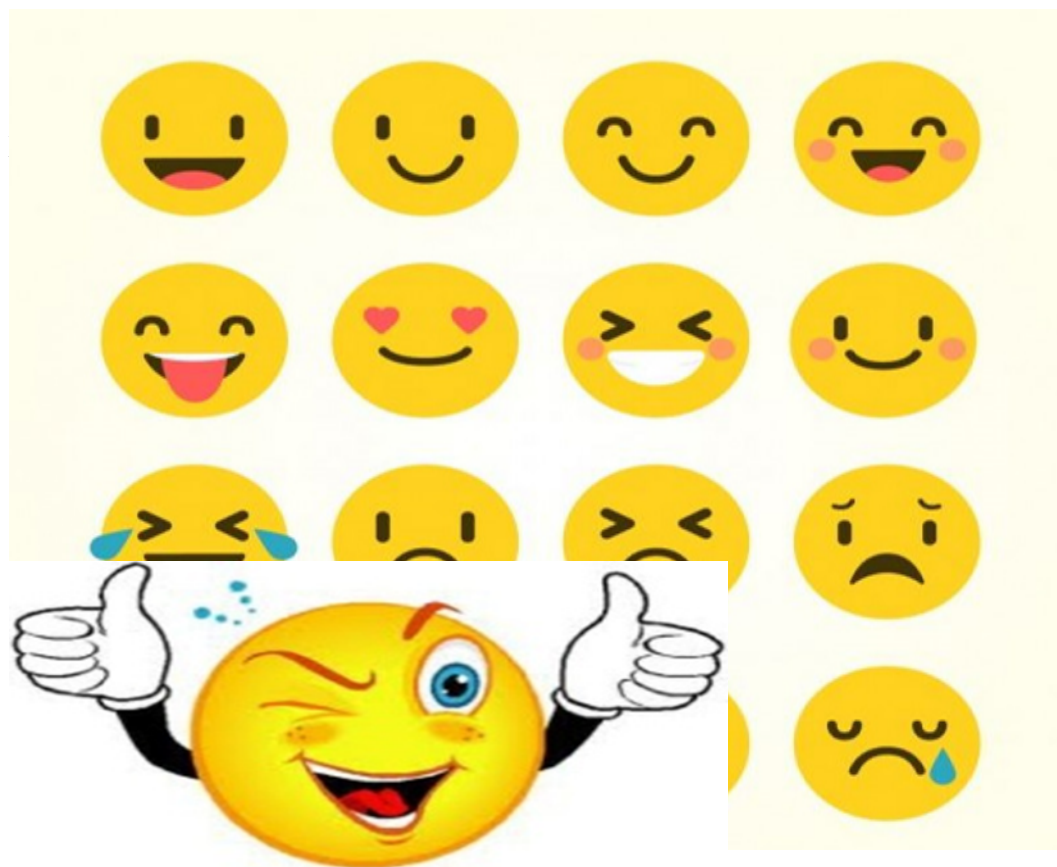
b.Ce sentimente sunt surprinse în textul A?

c.Ce sentimente sunt surprinse în textul B?

d.Care sunt sentimentele pe care ți le transmit cele două imagini? Argumentează răspunsul în 3-5 rânduri pentru fiecare imagine.

e.Transmite aceste sentimente colegilor tăi.

II. Alege două dintre emoticoanele de mai jos care să illustreze empatia și justifică în minimum trei rânduri alegerea făcută.



ite în timpul lecturii

ut?

-verificarea cunoștințelor de limbă (vorbită și scrisă corectă), exprimare adecvată;

-aprecierea și cuantificarea prin note.

WHEN YOU FECE AN ENDING, HIT RESET FOR A NEW BEGINNING

Teacher: Andreea Cristina Vălan
Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

Since I was a child my parents have always taught me that an end will always mean in fact a new beginning.

Ending means a loss and most of the times a loss is something tragic. The loss is a fact or a process of losing something or someone. The question is what is harder to lose: something or someone? Well, that depends on how attached someone has been to that thing or person. This process of losing something or someone does not forgive anybody; you may be a child, a teenager or an adult when you lose.

I would like to talk about the loss in a child's life, that is the loss of the first teacher from the kindergarten.

The child's first teacher is the person playing a fundamental role in providing both care and protection and foundational skills and learning. The brain development this supports takes place rapidly even before the child enters kindergarten, establishing the foundations upon which life's trajectories will unfold. If we want to support children to grow, develop and meet their potential, we must support their teachers.

But how does the child cope with the loss of his/her first teacher, when it is time to start school?

Well, it is not easy because the loss is an emotional one. We, as parents have to set some strategies in order to help the little ones deal with it easier. At first, there is the period of grieving. I began to realize grieving is natural, and part of the healing process, as the feelings of hurt must repair from the inside out.

The following are strategies to be followed to conduct a mental reset, now that we are involved in addressing the unplanned and unexpected. What we can do is to use these strategies as a means of conducting a mental reset, any time we are faced with new beginnings.

Strategy #1: Manage Your Beliefs

Help your child believe in the next person that will teach him/her. This will never be the same with the first one but he/she will be perfect for the child.

Strategy #2: Find Positivity Wherever You Can

If we are positive as parents, the children will definitely be positive, too . We have to think positive and have a good vibe in the company of our kids.

Strategy #3: What Do You Want for Your Future?

Tell your child that the teacher from now will help him/her in the future.

Strategy #4: Monitor Your Thoughts

Help your child deal with thoughts, emotions, and fears. A strong relationship and a good communication will always help the child monitor his/her thoughts.

Strategy #5: Face Your Fears

Make sure that your child knows the he/she is not alone in facing fears . having fears is normal and natural , what matters is the way we deal with them.

Strategy #6: Develop a Vision

The time of an ending may not intuitively seem like the time for the development of a vision statement, and yet, it is exactly the time when you need to create it.

Strategy #7: Develop Personal Mantras

Some call it resilience, courage, or other similar qualities. It's what you and your child have within you that drive you forward to success, even during the toughest of times.

In conclusion, I would like to say that when endings have occurred, we cannot change this, no matter how much we wish we could.

We must find our inner strength and believe we are going to come through this process with something learned, and hopefully, become a better person because of it. How can I state this now? Simply because endings can lead to new beginnings and this is our future to create.

ACCEPTAREA- FUNDAMENTUL UNEI EDUCAȚII INCLUZIVE ȘI ARMONIOASE

Prof. consilier școlar BOJIN EMESE ROBERTA

Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu” / CJRAE

„Diferențele ne fac unici, iar acceptarea lor ne face puternici.”

Acceptarea este o abilitate socio-emoțională esențială care susține dezvoltarea armonioasă a copiilor și adolescenților. Ea implică recunoașterea, înțelegerea și valorizarea diversității umane, manifestată prin trăsături fizice, culturale, emoționale sau prin diferențe de opinie și experiență. Acceptarea este în strânsă legătură cu alte competențe socio-emoționale, cum ar fi empatia, auto-reglarea emoțională și colaborarea, contribuind astfel la construirea unor relații sănătoase și echilibrate.

Acceptarea implică o înțelegere profundă și o apreciere a diferențelor dintre oameni, fie că vorbim despre originea etnică, religie, dizabilități sau orice altă dimensiune a diversității. În educație, aceasta presupune crearea unui climat în care elevii învață să colaboreze, să depășească prejudecățile și să dezvolte relații bazate pe respect reciproc. Profesorii au o misiune importantă în modelarea acestei trăsături în personalitatea elevilor, să dezvolte empatia și înțelegerea diversității culturale. Școala noastră își propune să fie un astfel de spațiu adecvat pentru cultivarea valorilor de respect, empatie și acceptare.

Rolul cadrelor didactice este unul foarte important în formarea unui mediu în care fiecare copil să se simtă valorizat și înțeles, indiferent de particularitățile sale individuale. Profesorii pot influența pozitiv atmosfera clasei prin:

- Crearea unui climat incluziv, un mediu sigur și primitiv pentru toți elevii
- Educația pentru diversitate prin integrarea în activitățile de învățare a unor teme despre incluziune și diversitate.
- Adoptarea unui limbaj care promovează egalitatea și respectul.

- Încurajarea cooperării prin activități de grup care să promoveze interacțiunea dintre elevi cu experiențe diferite.
- Prin propriul comportament, cadrele didactice pot deveni modele de acceptare. Este important ca profesorii să-și recunoască și să-și depășească propriile prejudecăți, oferind un exemplu viu elevilor lor.

Activități și strategii pentru a încuraja acceptarea:

1. Jocuri de rol și scenarii pentru studii de caz:

Elevii își pot imagina situații în care trebuie să empatizeze cu ceilalți. Organizarea unor activități de tip joc de rol poate ajuta elevii să experimenteze perspectiva celuilalt. Povestirile despre persoane care au depășit prejudecățile sunt o altă metodă eficientă de a încuraja reflecția asupra acceptării diversității și cultivării toleranței și respectului.

2. Proiecte interdisciplinare:

Crearea de proiecte care să promoveze diversitatea (expoziții, prezentări culturale). Proiectele interdisciplinare – de exemplu, crearea unei expoziții despre personalități istorice care au promovat toleranța – încurajează implicarea elevilor în teme sociale relevante.

3. Zile tematice:

De exemplu, putem organiza la nivelul școlii „Ziua Diversității” sau „Ziua Prieteniei”. Planificarea unor evenimente precum „Ziua Diversității” permite elevilor să prezinte tradițiile și valorile culturale ale comunităților lor, consolidând toleranța, acceptarea și respectul reciproc.

Doresc să împărtășesc o activitate pe care am realizat-o cu elevii pentru a promova principii și valori precum acceptare, respect, toleranță.

DISCIPLINA: EDUCAȚIE SOCIALĂ – EDUCAȚIE INTERCULTURALĂ

CLASA: a VI-a A

UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: Împreună

TIPUL LECȚIEI: Mixtă (comunicare, sistematizare, fixare și verificare a cunoștințelor)

TEMA LECȚIEI: Principii și valori: Dezvoltarea identității culturale – Acceptare, respect, toleranță

SCOPUL: Comunicarea, sistematizarea, fixarea și verificarea cunoștințelor despre toleranță și respect pentru ceilalți și cultura lor.

COMPETENȚA GENERALĂ: Raportarea critică la fapte, evenimente, idei, procese din viața personală și a diferitelor grupuri și comunități, prin utilizarea unor achiziții specifice domeniului social.

COMPETENȚE SPECIFICE:

1.3. Analizarea unor situații în acord/dezacord cu valorile și principiile societății interculturale

2.3 Rezolvarea în echipă a unor sarcini de lucru referitoare la viața într-o societate interculturală

3.1. Manifestarea unei atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți, față de identitatea culturală proprie și față de identitatea celor ce aparțin unor culturi diferite

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1: Să definească noțiunea de toleranță;

O2: Să enumere caracteristicile care descriu comportamentul tolerant;

O3: Să descrie diferența între o persoană tolerantă și una intolerantă;

O4: Să identifice și să analizeze diverse situații de toleranță/intoleranță;

STRATEGIA DIDACTICĂ:

Metode didactice: prezentarea interactivă, explicația, discuția dirijată, chestionar, jocuri experiențiale.

Mijloace: calculator, videoproiector, fișe de lucru, hartă conceptuală, manual digital.

Forma de organizare: frontal, individual, colectiv (în format blended learning).

Evaluare: chestionare orală, fișă de lucru.

Prezentarea activității:

Cadrul didactic poate începe activitatea prin efectuarea unui joc experiențial cu rolul de conștientizare a diferențelor dintre oameni. Elevii primesc instrucțiunea să își împreuneze mâinile, apoi să își încrucișeze picioarele și brațele și să observe faptul că unii pun mâna dreaptă/degetul drept/piciorul drept deasupra, alții cel stâng. Concluzia este că fiecare e diferit și unic în felul său și toți sunt valoroși prin caracteristicile diferite și unice pe care le au. Nimeni nu ar trebui să judece pe altul doar pentru că este diferit ci atitudinea corectă față de diferențe este cea plină de respect și fără prejudecăți.

După această conștientizare profesorul împarte elevilor o listă cu caracteristici și elevii au sarcina de a alege 5 cuvinte care îi descriu cel mai bine. Exemplu: Autocontrol, Bunătate, Cinste, Generozitate, Hărnicie, Punctualitate, Răbdare, Sinceritate, Toleranță, Înțelepciune, Conștiinciozitate, Inițiativă, Ospitalitate, Compasiune, Prietenie, Curaj.

Profesorul întreabă câți elevi au ales toleranța și prezintă obiectivele lecției de azi în care elevii vor învăța să definească noțiunea de toleranță, să enumere caracteristicile care descriu comportamentul tolerant, să facă diferența dintre o persoană tolerantă și una intolerantă și să identifice/analizeze diverse situații de toleranță/intoleranță.

Profesorul prezintă noțiunile-cheie ale noii lecții care are ca temă principală predarea conceptului de

toleranță, utilizând harta conceptuală ca suport vizual proiectat pe ecran, explicând și exemplificând conținuturile prezentate.

TOLERANȚA

- O atitudine obiectivă și lipsită de prejudecăți față de cei ai căror stil de viață e diferit
- Corelația dintre toleranță și fericire

Dezbateri: oamenii toleranți sunt mai fericiți sau oamenii fericiți sunt mai toleranți?

- Respect pentru ceilalți chiar dacă sunt diferiți, respect pentru diversitate Este respectul, acceptarea și aprecierea bogăției și diversității culturilor lumii noastre.
- Ziua Internațională a Toleranței este o sărbătoare anuală declarată de Organizația Națiunilor Unite în 1995 pentru ca oamenii să conștientizeze pericolele intoleranței. Se sărbătorește pe 16 noiembrie.
- A fi tolerant înseamnă fi îngăduitor, indulgent, iertător.

Se învață (oamenii cuți sunt mai deschiși la diversitate)

-intoleranța este acțiunea de a fi intolerant, adică a fi intransigent, neînțelegător în ceea ce privesc diferențele dintre rase, religii și idei, în general.

Este rezultatul inculturii, lipsei de cunoaștere

Elevii împărtășesc exemple de intoleranță la școală.

Profesorul antrenează elevii într-un joc didactic de tip experiențial. Elevii primesc o fișă de jurizare unde trebuie să își acorde punctajul în funcție de instructajul următor:

- Cei cu ochii albaștri își acordă un punct.
- Cei care vin din altă școală își acordă 2 puncte.
- Cei care au frați sau surori își acordă atâtea puncte câți copii sunt în familie.
- Cei care fac un sport își acordă 1 punct.
- Cei care au ochelari își scad un punct.
- Cei care au haine de culoare roșie pe ei azi își scad 2 puncte.
- Cei care au părinții divorțați își acordă 3 puncte.
- Cei care au câine își scad un punct.
- Cei care sunt ortodocși își acordă un punct.
- Cei care știu limba maghiară își acordă 2 puncte.

Fiecare elev își adună punctele și se anunță câștigătorii jocului: cei 3 elevi cu cel mai mic punctaj!

– o situație neașteptată pentru elevi, cu scopul de a-i pune în situația de a experimenta emoții legate de nedreptate, intoleranță la diferențe, discriminare.

Elevii sunt întrebați cum se simt după finalizarea jocului, cum s-au simțit în timpul acestuia și se trag

concluzii privind diferențele dintre oameni, prejudecățile, discriminarea și intoleranța la diversitate care este din păcate o realitate a vieții, oamenii fiind adesea confrunțați cu intoleranță/discriminare pe baza rasei, a religiei, a apartenenței la anumite categorii de oameni, ceea ce este total irelevant pentru valoarea unei persoane. Toleranța înseamnă să respectăm și să valorizăm fiecare om, indiferent de diferențele dintre noi.

Profesorul oferă câteva explicații legate de resursele suplimentare pe care elevii le pot descoperi accesând link-ul

<https://www.agerpres.ro/flux-documentare/2017/11/16/ziua-internationala-a-tolerantei-03-43-46> despre Ziua Internațională a Toleranței. De asemenea, profesorul împarte elevilor o fișă de lucru pe care aceștia o au ca temă de casă pentru data viitoare. „Cum poți fi tolerant cu cei din jur?”

BIBLIOGRAFIE și WEBOGRAFIE:

1. Victor Bratu, Alina Bratu, Elena Lupșa (2018): "EDUCAȚIE SOCIALĂ"- manual pentru clasa a VI-a, E.D.P. S.A., București.
2. Daria-Daniela Lupșa (2018): "EDUCAȚIE SOCIALĂ"- manual pentru clasa a VI-a, E.D.P. S.A., București.
3. PROGRAMĂ ȘCOLARĂ pentru disciplina EDUCAȚIE SOCIALĂ, CLASELE a V-a – a VIII-a, București, 2017.
4. Dumitru Mălin (2002): "ACTIVITĂȚILE EDUCATIVE ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE ", Ed. Altip S.A., Alba-Iulia.
5. www.didactic.ro

În concluzie, acceptarea nu este doar o valoare pe care o predăm, ci una pe care o trăim zilnic în cadrul comunității școlare. Profesorii, consilierii și elevii pot colabora pentru a crea un spațiu educațional bazat pe respect și empatie, acceptare și toleranță. Aceasta este misiunea noastră comună în educație.

SEGÍTSÜNK EMBERTÁRSAINKON

Bella Rozália, tanár
Aurel Vlaicu Általános Iskola

Minden ember életében jelen van a szenvedés. Észre vesszük-e mások életében ezt? Teszünk-e valamit annak érdekében, hogy segítsünk neki, vagy figyelmen kívül hagyjuk? Ezekre a kérdésekre keressük a választ a szentírás segítségével. Fontosnak látom a gyermekek bevonását, hogy toleránsabbakká, megértőbbekké váljanak embertársikkal szemben.

A segítségnyújtás képességének fejlesztését a Jézus észreveszi a szenvedőt, gyógyítás a Betesda fürdőnél című leckével valósítottam meg.

Gyógyítás a Betesda fürdőnél

(Jn 5,1-17 alapján)

Jézus fölment Jeruzsálembe a zsidók fontos ünnepére. Jeruzsálembe a Juh-kapunál van egy fürdő, amelynek héberül Betesda volt a neve. Öt oszlopcsarnoka volt, és nagyon sok beteg feküdt bennük: vakok, sánták, bénák. Arra vártak, hogy a víz megmozduljon. Hitük szerint, az Úr angyala leszállt időnként a tóra, és felkavarta a vizet. Aki a felkavarás után először lépett a vízbe, meggyógyult.

Volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendeje szenvedett. Amikor Jézus meglátta, amint ott feküdt, s megtudta, hogy már régóta beteg, megkérdezte tőle:

– Meg akarsz gyógyulni?

Uram – válaszolta a beteg- nincs emberem, aki bevinne a tóba, amikor felkavarodik a víz. Így mire odaérek, már más lép be előttem.

Erre Jézus azt mondta neki:

– Kelj föl, fogd az ágyad és menj!

Az ember azon nyomban meggyógyult, fölvette ágyát és elindult. Aznap épp szombat volt, a zsidók pihenőnapja. Ők komolyan vették az előírásokat, különösen a szombati munka tilalmát. Ezért a zsidók

rászóltak a meggyógyult emberre:

- Szombat van, nem szabad vinned az ágyadat!
- Aki meggyógyított, azt mondta: Fogd ágyadat és menj! – felelte.
- Ki volt az az ember, aki ezt mondta neked?

A meggyógyult ember azonban nem tudta, hogy ki volt, mert Jézus az odasereglett népsokaság miatt tovább ment. Később viszont Jézus találkozott vele a templomban, és azt mondta neki:

- Nézd, meggyógyultál. Többé ne vétkezzél!

Erre az ember elment és elmondta a zsidóknak, hogy Jézus gyógyította meg. A zsidók pedig kérdőre vonták Jézust, amiért szombaton gyógyított. Ő azonban azt mondta nekik:

- Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom.

Osztály: III. osztály

Tantárgy: Római katolikus vallás

Az óra témája: „Jézus észreveszi a szenvedőt. Gyógyítás a Beteszda fürdőnél.”

Az óra típusa: Új ismereteket feldolgozó óra (képességalkotó).

Általános kompetenciák/Fejlesztési követelmények:

1. A vallás sajátos fogalmainak használata, a hit különböző megnyilvánulásával összhangban.
2. A vallásos értékekkel egyező erkölcsös viselkedés megnyilvánulása a személyes és a közösségi életben.

Sajátos kompetenciák/Részletes követelmények:

- 1.1. Az üdvtörténet eseményeit, azok mélyebb összefüggéseit feltáró szentírási szövegek megértése és üzenetük aktualizálása.
- 2.2. Elköteleződés Krisztus követésére
- 3.2. Az egyház életébe való aktív bekapcsolódás

Stratégiák/módszerek, szervezési formák:

A Szentírási szövegek elemzése, megbeszélése kooperatív csoportban.

A tisztázószívűség bennünk rejlő működésének megtapasztalását célzó gyakorlatok.

Belső elcsendesedés és kötetlen ima.

Idő	Az óra mozzanatai	Műveletesített követelmények	Tanulási tartalom	tevékenységek/	Módszerek, szervezési formák, eszközök	Értékelés/ Megjegyzés és

10 perc	1.Ráhangelódás/ motiváció	–Gyermekek köszöntése – Ima –fogalmazza meg a múlt órai lecke kulcsfogalmait. (azt, ami őt megragadta)	– jelenlét ellenőrzése – Miatyánk – Mi jut eszetekbe, mi ragadott meg a múlt órán? Miről beszéltetek? – Ismétlés	imádkozás megbeszélés	
30 perc	2. Jelentésteremtés	– válaszoljanak a kérdésre. –aktívan kapcsolódjanak be és közben írják le a füzetbe –csendben figyelnek	– Mi jut eszetekbe a cím hallatán? – Olvassuk el a könyvből a leckét. Miről olvastunk? – Szerintetek milyen érzés járta át a beteg embert? – Milyen amikor szeretnénk valamit de nem tudjuk megtenni? – A tehetetlenség milyen érzés? Írj le egy történetet a te életeredből amikor tehetetlennek érezted magad. – Jézus gyógyított de pont szombaton amikor ünnepnap volt. Aznap nem volt szabad dolgozni, így kérdőre vonták Jézust is aki válaszolt erre: Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom. – Mit jelent ez számunkra? – Kisebb nagyobb csodák a mi életünkben is történnek de	ötletbörze jegyzetelés	

			vajon észre vesszük e őket? – Észre vesszük e a mellettünk élő embereket, azokat akiknek szüksége van ránk? – Jézus észre veszi a szenvedőt de mi a helyzet velünk? – Mi érzékenyek vagyunk e erre? – Volt e már olyan helyzet amikor te segítettél valakinek mert láttad, hogy szüksége van rád? –Gyűjtsük össze ezeket a gondolatokat. – Írjuk le a füzetbe: –Jézus meglátott egy beteg embert a Beteszda fürdőnél és megkérdezte tőle, hogy meg akar e gyógyulni. A beteg rég óta meg szeretett volna gyógyulni így Jézus meggyógyította. Ehhez a csodához szükség volt az akarat és a hit. –Olvassuk el A példa című történetet – Mit üzen számunkra? – Mindenkiről gondoskodnunk kell. Van akikért imádkozunk, vannak akiket meglátogatunk, akikkel beszélgetünk...		
--	--	--	---	--	--

10 perc	3.Reflexió, összegzés	–csendben figyeljenek – ima	– Hogy éreztétek magatokat a mai órán? –Köszönöm az aktivitást. Legyen szép napotok! – Üdvözlégymária...	beszélgetés feed-back, óra kielemzése	
------------	--------------------------	---	--	--	--

TRECEREA COPILULUI DE LA GRĂDINIȚĂ LA ȘCOALĂ

Prof. Bogdan Mariana
Școala Gimnazială Aurel Vlaicu

Trecerea de la grădiniță la școală este un moment semnificativ în viața unui copil și a familiei acestuia. Aceasta tranziție implică o serie de schimbări emoționale, sociale și academice. Înțelegerea procesului și pregătirea adecvată pot facilita adaptarea copilului și pot contribui la succesul său viitor.

Dezvoltarea integrală a elevului de vârstă școlară mică necesită un mod integrat de abordare a activităților de predare-învățare-evaluare prin joc. Prin activitățile desfășurate într-o manieră integrată, cadrul didactic oferă șansa elevilor de a se manifesta liber și creativ și crează un mediu stimulativ și diversificat pentru dezvoltarea personalității lor.

Tranziția de la grădiniță la școală este importantă pentru dezvoltarea copilului deoarece are în vedere dezvoltare emoțională, socială și nu în ultimul rând dezvoltarea academică. Copilul trebuie să se adapteze unui nou mediu, să-și facă noi prieteni și să se descurce cu separarea de părinți pentru perioade mai lungi de timp, copilul învață să interacționeze cu colegii și profesorii într-un cadru mai formal iar programul școlar este mai structurat și orientat către învățare, comparativ cu cel de la grădiniță. Această trecere de la grădiniță la școală este influențată de mai mulți factori și anume pregătirea înainte de începerea școlii, prima zi de școală, adaptarea la noul mediu. Primul factor are în vedere vizite la școală și familiarizarea copilului cu clădirea, sala de clasă și locul de joacă, întâlniri cu profesorii, întâlniri între părinți, copii și viitorii profesori pentru a stabili o relație de încredere, iar adaptarea la mediul școlar presupune și activități pregătitoare care au în vedere participarea la diferite jocuri și activități educative care să simuleze mediul școlar. Această etapă din viața unui copil are câțiva pași pe care trebuie să îi respectăm, altfel integrarea copilului se va face mai greu în mediu școlar.

Odată integrat în mediul școlar copilul trebuie obișnuit cu câteva rutine zilnice care să includă orele de trezire și pregătire pentru școală, un support emotional care presupune încurajări și reasigurări pentru a reduce anxietatea copilului și organizarea unor întâlniri și jocuri cu alți copii cu care va fi în aceeași clasă. Pentru o mai bună integrare în mediul școlar copilul trebuie monitorizat pentru a identifica eventualele dificultăți de adaptare la mediul școlar, trebuie să existe premanant dialoguri cu copilul despre experiențele zilnice de la școală și nu în ultimul rând o întâlnire periodică cu profesorii pentru a discuta despre progresul și adaptarea copilului în mediul școlar.

Pregătirea copilului pentru această trecere la o nouă etapă a școlarizării are în vedere și pregătirea și dezvoltarea unor abilități de autoîngrijire care presupun câteva noțiuni minimale de îmbrăcat, alimentație și igienă personală, totodată se are în vedere și dezvoltarea unor capacități de a colabora cu alți copii și de a respecta anumite reguli în cadrul grupului. Tot în cadrul pregătirii copilului pentru noua etapă din viața sa, familia are un rol deosebit de important care presupune crearea unui mediu sigur și încurajator, comunicarea cu acesta, pregătindu-l prin discuții despre ceea ce presupune școala, încurajarea exprimării sentimentelor și a preocupărilor lui și nu în ultimul rând participarea la activități școlare și colaborarea cu profesorii.

Un rol important în această tranziție o are și grădinița. Între școală și grădiniță trebuie să existe o strânsă colaborare, aceasta presupunând participarea la activități comune și schimburi de informații pentru a asigura continuitatea educațională. Această colaborare presupune și vizite la școală, desfășurarea unor activități comune și familiarizarea cu mediul școlar, cu viitoarea sală de clasă care este puțin diferită de sala de grupă de la grădiniță, atât din punctul de vedere al mobilierului cât și a decorului. În cadrul școlii elevilor care întâmpină probleme de adaptare există asistență de specialitate care vin în sprijinul copiilor.

Jocul este o activitate practică încă din primii ani de viață. Aceasta este o activitate captivantă pentru copii, care presupune o confruntare cu sine și cu ceilalți. Din punct de vedere psihologic, jocul este activitatea dominantă atât la grădiniță, cât și la clasa pregătitoare. Prin joc, copilul descoperă lumea, manipulează obiectele, dobândește cunoștințe și încredere în sine. Educatoarea este cea care conduce jocul și asigură copiilor un mediu plăcut de activare în care să-și manifeste curiozitatea și spontaneitatea, în care creativitatea și experiența personală să reprezinte elementul principal, și nu să o îngreuească prin scenarii prestabilite, considerate valabile pentru orice situație.

În ciclul preșcolar pregătirea copilului pentru școală este o prioritate, educația la vârste timpurii fiind optimizată și eficientizată pentru aceasta. Dezvoltarea copilului este dependentă de ocazii oferite

de rutina zilnică din grădiniță, de interacțiunea cu ceilalți, de organizarea mediului din grădiniță sau de activitățile și situațiile de învățare special concepute. Realizarea unei continuități între grădiniță și școală are sens dublu, scopul fiind de continuare a dezvoltării copilului și de continuitate a muncii educaționale. Vârsta cuprinsă între 3-5/6 ani este cea care reprezintă cele mai înalte ritmuri de dezvoltare, cea în care se pun bazele viitoarei personalități. Pregătirea pentru școală este susținută de motivația bazată pe interiorizarea intereselor de cunoaștere și de integrarea în școală.

Trecerea de la grădiniță la școală este un proces complex care necesită sprijin din partea familiei, grădiniței și școlii. O pregătire adecvată și o colaborare strânsă între toți factorii implicați pot facilita această tranziție și pot contribui la dezvoltarea armonioasă a copilului.

Bibliografie:

Pacearcă, Ș., Burlan, C., Stoicescu, D., Gheorghe, R., Ilea, A., Dorobanțu, G., (2012). Ghidul cadrului didactic pentru clasa pregătitoare. București: Editura Didactica Publishing House

ELEVII DIN EUROPA ÎNVAȚĂ LIMBA ENGLEZĂ ÎMPREUNĂ

Prof. Călina Gavriluță
Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

Școala Gimnazială Aurel Vlaicu, locația Gai, este co-fondatoarea unui proiect E-twinning care a început în luna noiembrie 2023 și care se încheie la începutul lunii mai, cu diseminarea.

În acest proiect participă 28 de profesori și elevii lor, din țări precum: Spania, Italia, Turcia, Franța, Islanda, Norvegia, Grecia, Germania, Portugalia, Turcia, Polonia.

Numele proiectului este: „My video pen pal”, iar scopul suprem este comunicarea în limba engleză între elevi de aceeași vârstă, din diferite țări ale Uniunii Europene.

În fiecare lună, elevii au avut de îndeplinit diferite sarcini precum: crearea și alegerea unui logo

pt acest proiect, schimbul de felicitări cu ocazia Crăciunului, realizarea unor puzzle-uri virtuale, utilizarea unor instrumente web 2.0, dar și întâlniri online pe diverse teme. Așadar, elevii din țările participante au avut ocazia să se cunoască, să cânte colinde de Crăciun, să dezbată preferințele muzicale și cele legate de școală, în direct, prin intermediul platformei Zoom.

Elevii școlii sunt încântați și iubesc acest gen proiecte, anul trecut școlar, aceștia fiind protagoniștii unui alt proiect E-twinning,” Friends in the language Yard”, proiect care a fost recompensat cu două certificate de calitate: Certificatul Național de Calitate și Certificatul European de Calitate.



CLUL AL, ELEVILOR

Prof.înv.primar Dobrei Mirela
Școala Gimnazială „ Aurel Vlaicu ”

nuu. Societatea modernă evoluează
Adaptabilitatea este o dimensiune a
ucație. De aceea, școala are rolul să
pe diversele situații pe care viața le

rezervă.

Invățământul este structurat pe mai multe trepte: preșcolar, primar, gimnazial, liceal și universitar. Trecerea de la un ciclu școlar la altul creează neliniște și praguri pe care elevii trebuie să le depășească. Dintre acestea, un prag dificil este cel dintre clasele a IV-a și a V-a.

Dificultăți în integrarea elevilor în clasa a V a

Se constată, în majoritatea cazurilor, că elevii își însușesc cu dificultate materia predată. Faptul

este cu atât mai semnificativ, cu cât se întâmplă să ajungă în această situație chiar elevi care au terminat primele patru clase cu calificative foarte bune. Ajunși în clasa a V-a, elevii nu mai pot face față ritmului de parcurgere a materiei și, uneori, neizbutind să se integreze optim, să se adapteze cerințelor clasei, încheie primul semestru cu dificultăți. Deși adesea intervine o redresare în următorul semestru, situația acestor elevi rămâne dificilă.

În clasa a V-a apar manifestări negative de tip educativ. Elevii care lucrează timp de patru ani în condiții bune de disciplină și cu o frecvență notabilă devin brusc recalcitranți, dezorganizați. Cum putem diminua discrepanța dintre cele două cicluri pentru a o integrare optimă a elevilor? Pentru a răspunde acestei întrebări, trebuie identificate cauzele care conduc la acest hiatus între ciclul primar și cel gimnazial.

O cauză obiectivă, cu influență asupra rezultatelor activității școlare și a integrării optime a elevilor în ciclul gimnazial, este trecerea de la un singur învățător la mai mulți profesori. Este momentul căruia i se datorează și disputele aprinse dintre învățători și profesori care se culpabilizează reciproc sau, uneori, din păcate, se discreditează reciproc. Cine greșește? Cine este vinovat că în gimnaziu elevii se pierd? Este întrebarea pe care și-o pun toți, fiecare dintre cele două tabere fiind convinsă că și-a făcut datoria, acționând eficient pentru evitarea eșecului școlar. Până la terminarea clasei a IV-a, cuvântul doamnei învățătoare este literă de lege atât pentru părinți, cât și pentru copii.

Din clasa a V-a, prin fața elevilor se perindă foarte mulți profesori, fiecare cu personalitatea lui, cu exigențele lui, cu pretențiile lui. Astfel, cuvântul capătă pluralități: așa a spus doamna de istorie, așa a spus doamna de matematică etc. Copilul este derutat, nu mai știe cum să se comporte în clasă. Învățătorii consideră că, în general, profesorii sunt prea distanți față de elevi.

Discrepanța mare dintre programele școlare este o altă cauză care contribuie la diminuarea optimizării integrării absolvenților clasei a IV-a în clasa a V-a. În perioada de trecere de la o clasă la alta au loc transformări fizice și psihice specifice vârstei copiilor. Acestea influențează rezultatele activității elevilor și pot spori dificultățile de adaptare atunci când nu sunt luate în considerare de către educatori. Integrarea în clasa a V-a presupune adaptarea la un alt mod de comportare, schimbarea locului cu care ești obișnuit, a prietenilor, a felului de a te purta, implică întotdeauna un efort. Acest efort de adaptare cere un consum de energie nervoasă, consum care se resimte în activitatea elevilor și de care educatorii trebuie să țină seama.

Să nu se uite rolul pe care îl are familia. Pe parcursul ciclului primar, familia reprezintă un sprijin direct al copilului, al învățătorului. Odată ajunși în clasa a V-a, se întâmplă ca unele familii să îi abandoneze pe copii de cele mai multe ori din cauza nepriceperii de a-i ajuta la lecții.

Ritmul și modul de integrare a elevilor în ciclul gimnazial depind de educatori, de modul cum aceștia îi coordonează și îi ajută să depășească dificultățile pe care le creează conflictul dintre tendințele și preocupările individuale specifice vârstei și activitatea școlară. Randamentul școlar este dependent de efortul elevilor, iar acesta este legat de o motivație a activității pe care o desfășoară. În ciclul primar, motivația o constituie calificativele mari, premiile și mențiunile primite. Din ciclul gimnazial, elevul trebuie să înțeleagă că nota nu este un scop în sine, ci doar un mijloc de cuantificare a cunoștințelor, că nu trebuie să învețe pentru alții, că a avea o atitudine activă înseamnă satisfacție personală și evoluție în formarea individuală.

Analizând cauzele, s-ar putea obține răspunsuri la întrebarea „ce-i de făcut pentru integrarea optimă a elevilor în ciclul gimnazial?”. Cert este că randamentul școlar va fi mai bun dacă există o legătură puternică între educatorii din ciclul primar și cei din ciclul gimnazial.

În continuare vom prezenta coordonate orientative ale unui plan de măsuri având țintă continuitatea dintre ciclul primar și cel gimnazial, pentru o integrare optimă a elevilor.

Conducerea școlii să stabilească dirigintele clasei a V-a care își va începe activitatea încă din semestrul al doilea al clasei a IV-a; să coordoneze activitatea profesorilor care vor ține lecții la clasa a IV-a; să păstreze intact grupul școlar; să acorde o atenție specială orarului din clasa a V-a.

Învățătorul clasei a IV-a:

- să argumenteze permanent calificativele acordate;
- să deprindă elevii cu luarea notițelor și cu activitățile independente;
- să stabilească testele împreună cu profesorii de specialitate;
- să prezinte profesorii;
- să discute cu elevii despre impresiile create de aceștia;
- să-l ajute pe viitorul diriginte să cunoască clasa;
- să organizeze întâlniri între clasa a IV-a și o clasă a V-a;
- să participe la prima oră de dirigentie

Dirigintele viitoarei clase a V:

- să asiste la lecții încă din clasa IV-a;
- să țină lecții din programa clasei a IV-a;
- să aibă un sistem unic de cerințe.

Activitatea școlară trebuie ajustată după particularitățile psihofizice ale copilului. Profesorii și învățătorii trebuie să realizeze o echipă în cunoașterea individualității elevilor.

„Într-un petec de grădină aruncă sămânța plantei și te interesezi de florile ce ies. Și să rămâi rece la înflorirea sufletească a elevilor tăi?" (Titu Maiorescu)

Școala trebuie să formeze copilul astfel încât să se descurce în orice situație l-ar pune viața, să fie întotdeauna la locul lui.

IMPORTANȚA TRASEELOR UTILITAR APLICATIVE ÎN DEZVOLTAREA ELEVILOR

Prof. Călin Nicoleta

Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

Prof. Rusu Ramona

Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

Parcursurile aplicative trebuie să creeze situații în care elevii pot rezolva anumite probleme în mod individual, personal sau creativ. În cadrul parcursurilor aplicative, se introduc deprinderi cunoscute și accesibile întregului efectiv de elevi, ținând cont de cerințe organizatorice și metodice.

Cele organizatorice se referă la aparatura și instalațiile ce urmează a fi folosite în cadrul traseelor aplicative, ele fiind verificate în permanență.

Cele metodice se referă la exercițiile care solicită o bază mică de susținere, astfel încât să fie alternate cu cele care solicită o bază mai mare de susținere. În dispunerea aparatelor și instalațiilor se are în vedere alternarea elementelor dinamice cu cele ce contribuie la orientarea în spațiu.

Folosirea parcursurilor aplicative în lecția de educație fizică pune în evidență caracterul formativ al acestui sistem de lucru, capacitatea de analiză a deprinderilor însușite, nivelul calităților și

capacităților motrice ale elevilor.

În lecția de educație fizică, folosim parcursurile în funcție de o calitate dominantă pe care dorim să o dezvoltăm, spre exemplu parcursul pentru dezvoltarea vitezei, atenției, rezistenței sau a forței explozive.



II. COPII CU CES

DEFINIȚII ȘI DIFICULTĂȚI –

Prof. Crișan Anca

Școala Gimnazială "Aurel Vlaicu" Arad

Prof. Vlaicu Hergane Aurica

Școala Gimnazială "Aurel Vlaicu" Arad

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în școlile obișnuite reprezintă o provocare și o oportunitate pentru sistemul educațional. Acest proces implică adaptarea mediului educațional pentru a răspunde nevoilor diverse ale tuturor elevilor, promovând incluziunea și respectul pentru diversitate.

Copiii cu CES sunt acei elevi care necesită suport suplimentar din cauza unor dizabilități fizice, cognitive, emoționale sau sociale. Integrarea acestor copii în școlile obișnuite are scopul de a le oferi o educație egală și de a-i ajuta să devină membri activi ai societății. Beneficiile includ dezvoltarea socială, reducerea stigmatizării și creșterea încrederii în sine.

Provocările integrării

Lipsa resurselor - mulți profesori nu au pregătirea necesară pentru a lucra cu copii cu CES. Lipsa de formare profesională și resurse educaționale poate duce la dificultăți în adaptarea curriculumului și în oferirea de suport adecvat.

Atitudinile negative - rejudcățiile și lipsa de înțelegere din partea colegilor, profesorilor și părinților pot împiedica integrarea eficientă. Este esențială cultivarea unei culturi școlare care promovează empatia și respectul.

Infrastructura neadecvată - multe școli nu sunt echipate corespunzător pentru a facilita accesul și participarea copiilor cu dizabilități fizice. Adaptările infrastructurale, cum ar fi rampe și săli de clasă accesibile, sunt esențiale.

Soluții pentru o integrare eficientă

Formarea profesională a cadrelor didactice - organizarea de cursuri și ateliere de formare continuă pentru profesori, axate pe strategii de predare diferențiată și pe utilizarea tehnologiilor asistive, poate îmbunătăți semnificativ calitatea educației oferite.

Colaborarea multidisciplinară - implicarea unei echipe multidisciplinare (psihologi, logopezi, terapeuți ocupaționali) în planificarea și implementarea programelor educaționale personalizate este crucială pentru a răspunde nevoilor individuale ale fiecărui copil.

Sensibilizarea comunității școlare - implementarea programelor de sensibilizare și educație pentru colegi și părinți poate reduce prejudecățile și poate crea un mediu mai primitiv și suportiv pentru copiii cu CES.

Adaptarea curriculumului - dezvoltarea și implementarea unui curriculum flexibil, care permite adaptări și modificări pentru a răspunde nevoilor individuale ale elevilor cu CES, este esențială.

Utilizarea tehnologiilor asistive - integrarea tehnologiilor asistive (de exemplu, software educațional specializat, dispozitive de comunicare augmentativă) poate facilita învățarea și participarea activă a copiilor cu CES în activitățile școlare.

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale în școlile obișnuite nu este doar o responsabilitate legală și morală, ci și o oportunitate de a construi o societate mai incluzivă și empatică. Prin abordarea provocărilor și implementarea soluțiilor propuse, putem crea un mediu educațional în care toți copiii, indiferent de nevoile lor, au șansa de a se dezvolta la potențialul lor maxim.

EDUCAȚIE INCLUZIVĂ DE CALITATE

Prof. Crișan Ionuț
Școala Gimnazială "Virgil Iovănaș" Șofronea

„A educa înseamnă a porni de la ceea ce este, cu scopul de a conduce spre ceea ce este bine”

Adolphe Ferriere

Școala nu reprezintă doar o instituție unde copiii vin să primească informații, ci un loc unde trebuie să învețe toți copiii. Până acum, profesorul era considerat principala sursă de informații pentru o anumită disciplină, într-un anumit domeniu, o autoritate de necontestat. Acest lucru se poate realiza însă doar într-o școală care poate răspunde unei diversități mari de copii, o școală deschisă, prietenoasă în care se urmărește flexibilizarea curriculumului, ameliorarea calității procesului de predare – învățare, evaluarea permanentă și formativă a elevilor, precum și parteneriatul educațional, iar educația incluzivă se referă în esență la înlăturarea tuturor barierelor în învățare și la asigurarea participării tuturor celor aflați în situații de risc sau vulnerabili la excludere și marginalizare la activitatea de învățare, o școală în care toți participă și sunt tratați ca fiind la fel de importanți.

Misiunea școlii este aceea de a le oferi tuturor posibilitatea de a învăța în funcție de ritmul, capacitățile și nevoile proprii și de a se exprima conform trăsăturilor individuale de personalitate. În sens restrâns conceptul de educație specială se suprapune cu cel de învățământ special (educație specializată pentru copiii cu deficiențe), în sens larg conceptul se extinde la o categorie mai mare de elevi care include și copiii cu dificultăți de învățare sau dezvoltare.

Orice copil poate întâmpina dificultăți de învățare sau de adaptare școlară datorate unor cauze multiple, dependente sau nu de voința sa. Studii recente arată că cerințele educative speciale se pot împărți în funcție de tulburările de psihomotricitate, de percepție vizuală, de percepție auditivă, de dezvoltare intelectuală (deficiențe intelectuale moderate, ușoare), de limbaj și de atenție.

Dintre posibilele soluții de integrare școlară a elevilor cu deficiențe, pot fi enumerate următoarele:

1. Organizarea clasei pe centre de interes, caz în care cadrele didactice pun la dispoziție un sortiment bogat de materiale care să permită alternarea stilurilor de învățare și a aptitudinilor de dezvoltare. După observarea atentă a fiecărui elev, pentru stabilirea cerințelor individuale de învățare, cadrele didactice pot planifica activități instructive adecvate nivelurilor de dezvoltare. Elevii ale căror așteptări depășesc sau se situează sub nivelul lor de dezvoltare își pierd interesul, devin plictisiți, neliniștiți sau se simt frustrați.

2. Promovarea interacțiunilor sociale, caz în care cadrele didactice trebuie să se implice în promovarea interacțiunilor dintre elevii clasei și să ofere variate ocazii în care aceștia să comunice între ei, să relaționeze și să coopereze la rezolvarea unor situații diverse de învățare. Astfel, prin procedurile de socializare a grupului, se asigură un proces sistematic de încurajare a interacțiunilor sociale. și asigură un feedback prompt și consecvent.

Utilizarea unor strategii de grupare diferită, cadrele didactice planifică activități prin care le oferă

elevilor ocazia să lucreze în grupuri, în perechi sau individual

3. Facilitarea dezvoltării sociale și emoționale, care să stimuleze sentimentul de siguranță și să valorizeze reușitele elevilor, ca mecanism de întărire a motivației acestora pentru participarea la activitățile didactice.

Relația de sprijin dintre profesor și elev are, conform studiului lui Hattie, o influență majoră asupra procesului de învățare a elevilor. Respectul și empatia, căldura și grija, încurajarea și acceptarea diferențelor sunt factori puternici care pot crea un climat propice învățării.

Bibliografie:

Cerghit, I., (2002). Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, strategii și stiluri, Editura Aramis, București,

Gherguț A., (2001). Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii de educație integrată, Editura Polirom Iași,

PROIECT EDUCATIV INOVATIV „, PODURI DE INCLUZIUNE- CONSTRUIREA UNEI COMUNITĂȚI ȘCOLARE INCLUZIVE”

Prof. Costea Diana

Școala Gimnazială ”Aurel Vlaicu” Arad

Prof. Miron Sorina

Școala Gimnazială ”Aurel Vlaicu” Arad

"Poduri de Incluziune" este un proiect educativ inovativ menit să faciliteze integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în școlile obișnuite. Scopul proiectului este de a crea un mediu școlar incluziv prin activități interactive, formare continuă a cadrelor didactice, și sensibilizarea comunității școlare.

Obiective:

1. Creșterea gradului de conștientizare și înțelegere a nevoilor copiilor cu CES în rândul colegilor și profesorilor.

2. Crearea unui mediu școlar care să încurajeze respectul, empatia și colaborarea între toți elevii Dezvoltarea abilităților de predare incluzivă pentru cadrele didactice.
3. Promovarea.
4. Utilizarea tehnologiilor asistive pentru a sprijini învățarea și participarea copiilor cu CES.

Activități și implementare:

1. Ateliere de sensibilizare pentru elevi:

O Descriere: Organizarea de ateliere interactive pentru toți elevii, în care să se discute despre diversitate, incluziune și dizabilități.

O Metodă: Jocuri de rol, vizionare de filme educative, discuții ghidate și activități de grup.

O Obiectiv: Promovarea empatiei și înțelegerii în rândul colegilor de clasă.

2. Formare profesională pentru cadre didactice:

O Descriere: Sesiuni de formare continuă pentru profesori, axate pe strategii de predare incluzivă și utilizarea tehnologiilor asistive.

O Metodă: Workshop-uri, training-uri și sesiuni de mentoring susținute de specialiști în educația incluzivă.

O Obiectiv: Creșterea capacității cadrelor didactice de a adapta curriculumul și metodele de predare pentru a răspunde nevoilor diverse ale elevilor.

3. Cluburi de incluziune:

O Descriere: Crearea unor cluburi de incluziune în școală, unde elevii cu și fără CES pot colabora la proiecte comune.

O Metodă: Activități artistice, proiecte de voluntariat, competiții sportive și cluburi de lectură.

O Obiectiv: Promovarea colaborării și a spiritului de echipă între toți elevii.

4. Utilizarea tehnologiilor asistive:

O Descriere: Implementarea și integrarea tehnologiilor asistive în procesul educațional.

O Metodă: Utilizarea tabletelor cu aplicații educaționale specializate, dispozitive de comunicare augmentativă și software adaptat pentru nevoile individuale ale elevilor.

O Obiectiv: Facilitarea accesului la informație și îmbunătățirea participării active în clasă a copiilor cu CES.

5. Întâlniri comunitare:

O Descriere: Organizarea de întâlniri periodice cu părinții, specialiști și membri ai comunității pentru a discuta progresul și provocările întâmpinate în procesul de integrare.

O Metodă: Sesiuni de informare, grupuri de suport și discuții deschise.

O Obiectiv: Crearea unui parteneriat solid între școală și comunitate pentru a susține integrarea copiilor cu CES.

Evaluare și monitorizare

1. Chestionare de feedback: Aplicarea de chestionare pentru elevi, profesori și părinți pentru a evalua impactul activităților și pentru a colecta sugestii de îmbunătățire.
2. Observații și evaluări periodice: Monitorizarea progresului elevilor cu CES și evaluarea modului în care au fost integrate strategiile de predare incluzivă.
3. Raport de final: Elaborarea unui raport final care să includă rezultatele obținute, provocările întâmpinate și recomandările pentru viitoare inițiative de incluziune.

Concluzie:

Proiectul "Poduri de Incluziune" își propune să creeze o comunitate școlară în care toți elevii, indiferent de nevoile lor, să se simtă acceptați și valorizați. Prin activități interactive, formare continuă și utilizarea tehnologiilor moderne, proiectul va contribui la dezvoltarea unui mediu educațional incluziv și empatic, pregătind astfel elevii pentru o societate diversă și echitabilă.

COOPERAREA, O METODĂ EFICIENTĂ ANTIBULLYNG

Prof. Tari Eva Andrea

Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

În cei 35 de ani de la catedră am observant, că elevilor din clasele I-IV le place mult orele de abilități practice. Abia așteaptă să fie vineri – de obicei vineri avem ultima oră - și să lucrăm "ceva". La aceste activități de obicei lucrăm în grup, astfel fiecare elev aduce aportul lui la crearea coeziunii grupului. Simbolurile pot fi realizate prin pictură, modelaj, desen, opere muzicale etc și pot reprezenta tipare de comunicare, relaționare, mecanisme de a face față situațiilor problematice, strategii de rezolvare a problemelor sau alte aspecte preluate din familia de origine, anturaje, filme fizionate etc.

Noi cadrele didactice, corelăm aceste ore cu anotimpurile, în care ne aflăm sau sărbătorile, care

urmează a fi în calendar și folosim cât mai multe tehnici și materiale, pentru a le face cât mai interesante. Și cel mai "nărvaș" copil se liniștește la aceste ore și lucrează împreună cu ceilalți, nu se ceartă, nu se bate, este atent la sarcinile date învățătoare.

Înainte de ore de abilități ieșim în pădure, să adunăm materialele necesare, ce ne oferă natura, prilej în care grupul de elevi lucrează împreună, cooperează grupele mai mici, dacă sunt împărțiți pe grupe, se ajută reciproc, dezvoltându-le de doamna empatia, simțul răspunderii, simțul frumosului, etc. Aceste ieșiri ne mai dau prilej, la voie bună, la învățarea unui cântec nou, care deja ridică moralul oricui. Și cel mai stresat copil se simte bine în natură, se joacă fără frică, uitându-se de problemele școlare. Pentru dezvoltarea psihică și pentru funcționarea pozitivă a copilului este esențială de a menține relații cu ceilalți, de aceeași vârstă.

După adunarea materialelor necesare, ne-am întors în clasă și ne-am apucat de treabă.

Am ales tehnica: cooperativitate cooperantă, pentru că acest joc permite copiilor să exerseze abilități ce îi vor ajuta să lege prietenii, să ofere și să primească feedback pozitiv pentru aceste comportamente pro sociale.

Cel mai eficient mod de a cultiva cooperarea este în contextul unei activități ludice, astfel am ales ora de abilități, unde am realizat împreună, prin cooperare un tablou al toamnei. Unii au lipit frunzele adunate în pădure, făcând colaje, cu animale, alții au prezentat pădurea de toamnă, etc. La final cu toții au fost mândri de munca lor.



În "Săptămâna altfel", facem prăjituri mai ușoare, în grup, unde elevii trebuie să se ajute unii, pe ceilalți,

am experimentat cum lucrează elevii împreună și la final au prezentat - și de - bombele de biscuiți realizate, pe care apoi

COMUNICĂRII INTERCULTURALE: PREJUDICI ȘI PREJUDECĂȚI

Titlul proiectului: Viața fără prejudecăți

Tema activității: Bariere ale comunicării interculturale: Stereotipuri și prejudecăți

Disciplina: Educație socială / Educație interculturală

Clasa: a VI-a C

Durata activității: 50 de minute

Justificarea temei

Activitatea are drept scop identificarea și analiza stereotipurilor și a prejudecăților generate de acestea, precum și promovarea unui mediu educațional incluziv, lipsit de discriminare.

Educația pentru diversitate este esențială și ajută la creșterea nivelului de empatie, promovând respectul și aprecierea diversității în comunități, ducând la construirea unei societăți echitabile și mai tolerante. Într-o lume din ce în ce mai globalizată, diversitatea nu înseamnă doar diferențe etnice sau culturale, ci și diferențe de gen, religie, orientare sexuală, capacități fizice și mentale, statut social etc. Prin educația pentru diversitate, oamenii învață că aceste diferențe contribuie la construirea unei societăți echitabile, deoarece ne îmbogățesc modul de a gândi, maniera de a ne comporta și de face anumite lucruri, iar toți indivizii au acces la aceleași oportunități. În acest mod, educația pentru diversitate reduce discriminarea și contribuie la crearea unui mediu deschis și colaborativ, în care fiecare persoană se simte valorizată.

Competențe specifice:

2.1. Elaborarea, în echipă, a unui proiect intercultural pentru rezolvarea unor probleme cu caracter intercultural

3.2. Participarea la rezolvarea problemelor comunității, manifestând empatie culturală în relațiile cu persoanele ce aparțin unor culturi diferite.

Competențe derivate:

La finalul lecției, elevii vor fi capabili să:

1. Definească termenii „stereotip” și „prejudecată”;
2. Identifice exemple de stereotipuri culturale și sociale;
3. Analizeze efectul acestora asupra relațiilor inetrumane;
4. Formuleze concluzii privind efectul stereotipurilor asupra vieții sociale.

Strategia didactică:

Metode didactice: discuție dirijată, studiu de caz, metoda cadranelor, brainstorming.

Forma de organizare: individual, în perechi și grupuri.

Resurse materiale: videoproiector, manual, fișe de lucru, imagini cu persoane din diferite culturi, tabla și markere, coli de hârtie.

Desfășurarea activității

1. Moment organizatoric (5 min)

- Se salută, se verifică prezența.
- Se stabilesc regulile de participare la activitate: respect, ascultare activă, exprimare liberă fără a judeca pe ceilalți.

2. Captarea atenției – „Cum vedem oamenii?” (10 min)

- Profesorul prezintă, folosind videoproiectorul, imagini cu persoane din America, China și Africa. Împarte fișe de lucru elevilor, apoi le cere să descrie caracteristici ale unor persoane care vin din aceste zone.
- Adresează câteva întrebări:

O De ce le-ați caracterizat astfel?

O De unde aveți aceste informații despre aceste persoane?

O Sunt aceste caracteristici reale sau doar presupuneri?

3. Explorarea conceptelor-cheie (15 min)

- Profesorul explică conceptele stereotipuri și prejudecăți și oferă exemplele din manual:

„Arabii sunt cunoscuți ca: miliardari, teroriști, șeici.

Africanii sunt asociați cu: jungla, savana, sărăcia, voodoo și vrăjitoria, hainele colorate, îmbrăcămintea sumară, războiul și corupția, dansurile ritualice.

Hispanicii și latino-americanii sunt asociați cu: telenovelele, corupția, sărăcia, traficul de droguri.

Americanii sunt cunoscuți ca fiind iubitori de fast-food, grași, leneși, egoiști.

Despre europeni, se pot spune următoarele:

francezii – aroganți, romantici, eleganți, boemi.

britanicii – foarte educați, sofisticăți, aristocrați, obsedați de statut social.

germanii – muncitori, iubitori de mașini, disciplinați, rigizi, fără umor.

italienii – aroganți, vorbăreți, neserioși.”

4. Studiu de caz:

Se citește cazul prezentat în manual în care este prezentată o situație de primire a unor colegi ucraineni și sirieni în clasă.

Noi colegi în clasă.

Citiți următorul scenariu și selectați răspunsurile potrivite:

Profesorul-diriginte intră în clasă și ne anunță că de săptămâna viitoare vom avea doi colegi noi, înscriși ca audienți. Unul este ucrainean, celălalt este sirian. Imediat se instalează neliniștea în clasă.

Aproape poți auzi frământările colegilor:

Cu cine vor sta în bancă? Nu cu mine! Nici cu mine! Să-i punem împreună! Să avem grijă, pot fi periculoși! Vă dați seama cât de greu le este? Să îi ajutăm! Refugiații creează probleme pe unde

Merg, spunea cineva la TV! Oare în ce limbă vom vorbi cu ei? E clar că nu știu românește! Mama are la serviciu un coleg sirian, zice că e foarte deștept și glumeț! Vă dați seama prin ce au trecut în țara lor dacă au fost forțați să plece? Cred ca sunt săraci! Oare au unde să locuiască? Oare cum erau înainte să plece din țara lor?”

- Elevii sunt împărțiți în grupuri și selectează:

1. Comentariile bazate pe stereotipuri.
2. Comentariile care reflectă înțelegere și empatie.

Apoi discută se despre:

3. Ce șanse au acești elevi să fie integrați în colectivul clasei?
4. Ce pot face colegii pentru a-i sprijini?

La final, fiecare grup prezintă concluziile, apoi, dirijați de profesor, concluzionează aspectele cheie.

5. Activitate practică – Metoda cadranelor (15 min)

Elevii completează (în aceleași grupuri) o fișă împărțită în patru cadrane:

1. Ce știam despre stereotipuri și prejudecăți?
2. Ce am învățat nou?
3. Cum se aplică acest lucru în viața reală?
4. Ce pot face diferit de acum înainte?

Se prezintă concluziile fiecărui grup, apoi se sintetizează ideile principale.

6. Concluzii și reflecție (5 min)

- Profesorul recapitulează ideile principale ale lecției.
- Elevii completează propoziția: „Astăzi am învățat că...”
- Se reiterează importanța combaterii stereotipurilor pentru o bună conviețuire în comunitate.

7. Evaluare:

- Observarea modului de implicare a elevilor în activități.

- Analiza răspunsurilor date în cadrane.
- Reflecția finală scrisă.

Temă pentru acasă:

- Elevii vor alege un stereotip cultural cunoscut și vor scrie un scurt text despre cât de real sau fals este acesta, oferind argumente.

Bibliografie:

- Programa școlară pentru disciplina Educație socială, aprobată prin ordinul ministrului educației naționale nr. 3393/28.02.2017.
- Manualul de Educație socială, clasa a VI-a, Editura Sigma, ediția 2023, autori: Andreea Ciocâlțu, Robert Florea, Cristina Gunea, Mădălina Radu, Aurelia Stănculescu.
- Manualul de Educație socială, clasa a VI-a, Editura CD PRESS, ediția 2023, autori: Daniela Barbu, Ancuța Bondar, Cătălina-Luiza Neagu, Stan Stoica.
- Resurse online despre stereotipuri și prejudecăți.

Fișă de lucru – Bariere în comunicarea interculturală: Stereotipuri și prejudecăți

Nume: _____

Data: _____

Exercițiul 1: Analizați și reflectați!

Instrucțiuni: Observați imaginile cu persoane din diferite regiuni ale lumii (America, China, Africa) și răspundeți la următoarele întrebări:

1. Cum i-ați descrie pe fiecare dintre ei?

O Persoana 1: _____

O Persoana 2: _____

O Persoana 3: _____

2. De unde provin aceste idei? (TV, internet, familie, experiențe personale)

3. Credeți că aceste caracteristici sunt reale sau doar presupuneri? Explicați.

Exercițiul 2: Studiu de caz – Noi colegi în clasă

Citiți următorul scenariu și selectați răspunsurile potrivite:

Profesorul-diriginte intră în clasă și ne anunță că de săptămâna viitoare vom avea doi colegi noi, înscriși ca audienți. Unul este ucrainean, celălalt este sirian. Imediat se instalează neliniștea în clasă. Aproape poți auzi frământările colegilor:

Cu cine vor sta în bancă? Nu cu mine! Nici cu mine! Să-i punem împreună! Să avem grijă, pot fi periculoși! Vă dați seama cât de greu le este? Să îi ajutăm! Refugiații creează probleme pe unde merg, spunea cineva la TV! Oare în ce limbă vom vorbi cu ei? E clar că nu știu românește! Mama are la serviciu un coleg sirian, zice că e foarte deștept și glumeț! Vă dați seama prin ce au trecut în țara lor dacă au fost forțați să plece? Cred că sunt săraci! Oare au unde să locuiască? Oare cum erau înainte să plece din țara lor?

Selectați:

1. Elevii să fie integrați în colectivul clasei?
2. Ce pot face colegii Comentariile bazate pe stereotipuri.
3. Comentariile care reflectă înțelegere și empatie.

 Discutați despre:

4. Ce șanse au acești pentru a-i sprijini?

 Cum crezi că se simt cei doi colegi când aud astfel de comentarii?

Exercițiul 3: Metoda cadranelor – Ce am învățat?

Completează în tabelul de mai jos ideile tale.

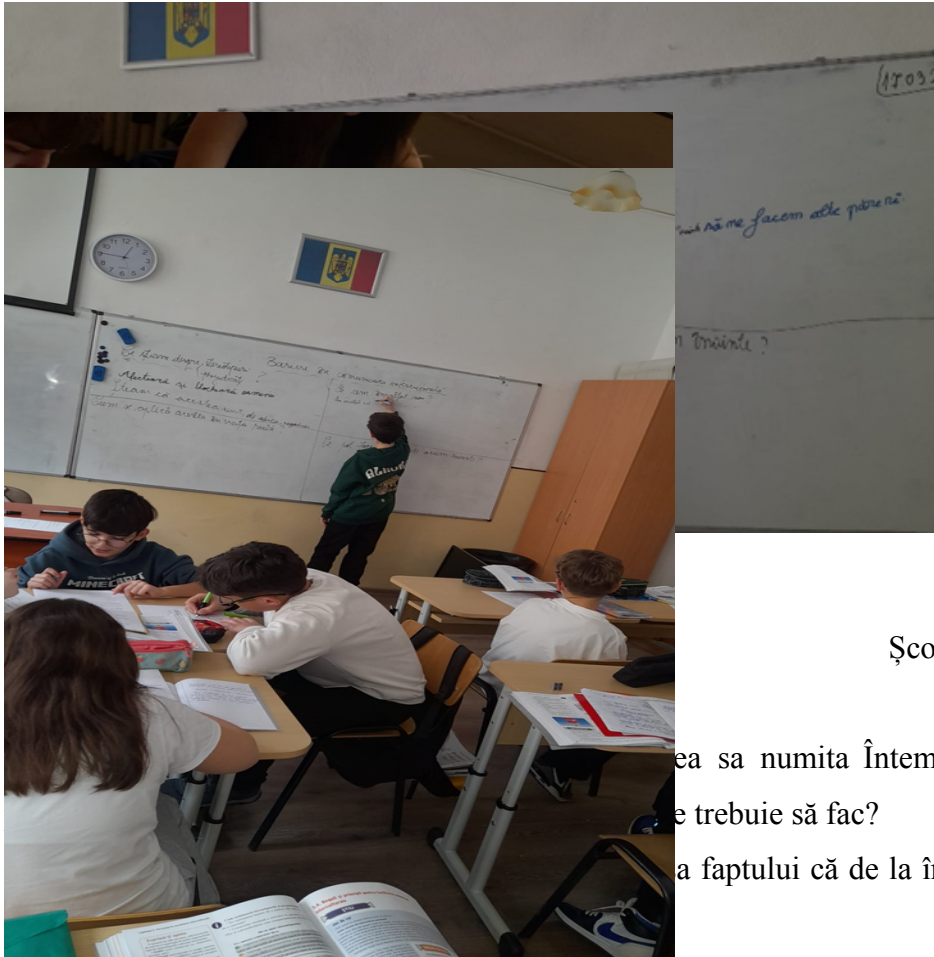
- | | |
|--|--|
|  Ce știam despre stereotipuri și prejudecăți? |  Ce am învățat nou? |
|  Cum se aplică acest lucru în viața reală? |  Ce pot face diferit de acum înainte? |

Exercițiul 4: Gândește critic!

Alege un stereotip cultural din cele prezentate în manual și explică de ce este adevărat sau fals.

Stereotip ales: _____

Argumente pro și contra: _____



PROFESIONALĂ

Prof. Nagy Anikó

Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

ea sa numita Întemeierea metafizicii moravurilor
ce trebuie să fac?

a faptului că de la început există o etică verbală ce

În schimb, se propune de o altă parte a doctrinei că premisa de la care ar trebui să se plece nu este cea enunțată de noi mai sus, ci aceea că întrebarea ar trebui să fie Ce pot știu despre ceea ce trebuie să fac? Pe când se poate considera că între etică și morală se poate pune un semn de egalitate, între etică și interacțiunea profesională, adică particularizarea din viziunea anumitor profesii. Deci, aici se discută despre analizarea din punct de vedere filosofic al unor cazuri practice, al unor situații sau probleme relevante ce au apărut în lumea reală, adică în mediul de afaceri sau în mediul economic etc.

Morala, pe de altă parte, este văzută a fi o percepție comportamentală ce diferențiază intențiile, deciziile și acțiunile între bine și rău, o imperativă socială bazată pe spiritualitate și liber arbitru ce poate crea un plus valoare, o civilizare a individului la un anumit moment dat în timp.

În timp ce teoriile evoluează și încep să apară din ce în ce mai multe conceptualizări în materie de moralitate și etică și găsirea unor linii comune între autori, pentru a putea ține frâiele unei lumi în continuă dezvoltare, s-a ajuns la crearea unor coduri deontologice pe care le vedem ca însumarea tuturor conceptelor filosofice într-un cod de valori ce duc la stabilirea standardelor profesionale pe care

diferite ramuri de activitate trebuie să le respecte pentru a putea fi în aceeași linie cu cei pe care am dori să îi numim drepti.

Am putea considera că etica este atât de variată încât fiecare personaj, fiecare entitate își poate face propria sa autoritate propria sa carte de valori și de principii pe care ceilalți participanți la raporturile cu aceasta trebuie să le respecte.

Totodată considerăm că nu poate exista etică profesională fără etică morală, deoarece înainte de a intra în orice relaționare de tip social sau interuman trebuie să ai stabile bazele relaționării și integrării, trebuie să fi construit ca om și ca viziune, iar de aici pleacă, considerăm noi, cheia succesului unei companii, unei idei sau a unui om ca individ. Cu cât principiile sunt mai solide pentru acea persoană și cu cât puterea sa morală este mai mare, cu atât are mai mult de câștigat și poate să treacă la nivelul la care să împărtășească viziunea și formările sale cu ceilalți membrii ai comunității care găsesc în acel om sau în acea idee aceleași principii care le-ar putea ghida și pe ele către construirea de lucruri și fapte mărețe atât pentru ei cât și pentru societate.

Autocunoașterea este procesul prin care persoana umană își răspunde la întrebarea „Cine sunt eu?”, ea conducând la formarea unei reprezentări mentale despre propria persoană (imaginea de sine). Imaginea de sine poate fi divizată ea în 3 componente:

- ✦ imaginea de sine fizică
- ✦ imaginea de sine psihică
- ✦ imaginea de sine socială.

Aceste imagini de sine se modifică în timp, deoarece persoana, o dată cu trecerea timpului, își schimbă înfățișarea, dobândește noi abilități, noi atitudini, sentimente, valori etc. Și totuși, deși imaginea de sine este într-o continuă transformare, orice om este sigur că este același cu cel de acum câteva zile sau de acum câțiva ani. Acest fenomen este posibil datorită simțului identității eului.

Deși simțul identității eului este format încă din copilărie, el se atenuează în anii următori, datorită loialității copilului față de familie și grup. În adolescență însă, tema identității revine în conștiința tânărului, astfel că, una din temele centrale ale acestei perioade este aceea sintetizată în întrebarea „Cine sunt eu?”.

Erikson explică (după Concise Encyclopedie of Psychology, 1987, p. 561) formarea identității ca un proces de integrare a tuturor identificărilor anterioare și a tuturor imaginilor de sine. Nu este doar o integrare, ci o restructurare a lor în lumina viitorului anticipat. Autocunoașterea conduce așadar la formarea imaginii de sine și la structurarea identității proprii.

Formarea unei imagini de sine realiste și a unei stime de sine ridicate depinde în primul rând de

atitudinea celor din jur, în special a părinților, fraților, prietenilor, cadrelor didactice. Ei sunt cei care prin cuvintele, comportamentele, reacțiile lor ne oferă o “oglinză”, în care se reflectă comportamentele noastre și prin intermediul căreia începem să ne construim propria imagine. Mulți părinți greșesc prin faptul că, dorind să își motiveze copiii, le impun cerințe exagerate în raport cu posibilitățile lor. În acest fel copilul va suferi numeroase eșecuri și va avea sentimente de vinovăție pentru că nu se poate ridica la nivelul așteptărilor părinților. O altă greșală frecventă este etichetarea copilului ca fiind rău, prost, incapabil etc., pentru niște comportamente greșite. În aceste cazuri părinții fac o confuzie între comportament și personalitate, ei devalorizează întreaga personalitate a copilului pentru un singur eșec.

Aceste greșeli de natură educațională duc la conturarea unei imagini negative de sine, la scăderea stimei de sine, cu numeroase consecințe negative pentru viitorul copilului

Autocunoașterea și dezvoltarea personală se influențează reciproc. Autocunoașterea contribuie la realizarea dezvoltării personale, iar ultima se referă și la activitățile de cunoaștere de sine. Procesul dezvoltării personale presupune însă și alte demersuri: activități de îmbunătățire a încrederii în sine, de dezvoltare a aptitudinilor și talentelor proprii, de maximizare a propriului potențial, de creștere a calității vieții și de realizare a propriilor aspirații și dorințe. Dezvoltarea personală este deci un proces complex de evoluție și creștere personală care se bazează pe autocunoaștere, pe dezvoltarea unei identități clare și pozitive, descoperirea limitelor și blocajelor, consolidarea încrederii și a stimei de sine, rezolvarea sau restructurarea conflictelor intrapsihice, precum și pe diminuarea sau eliminarea unor simptome. Dezvoltarea personală înseamnă progres în toate aspectele vieții.

Activitatea de supervizare presupune coordonarea profesională a activității prestate de supervizat, analizarea și discutarea cazurilor de evaluare, psihodiagnostic și intervenție psihologică clinică primară întâlnite în practica de psihologul supervizat, respectând indicațiile supervisorului cu privire la procedurile și tehnicile folosite.

Începerea supervizării este condiționată de deținerea atestatului de liberă practică în psihologie clinică, treapta: practicant în supervizare și semnarea Contractului de supervizare profesională, parafat și semnat atât de supervisor cât și de supervizat astfel încât să fie transmis pentru înregistrare la Colegiul Psihologilor din România.

Bibliografie:

1. Allport, G. (1991), Structura și dinamica personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Corsini, R., Auerbach, A., Anastasi, A., Concise encyclopedia of Psychology, Editori: Raymond

- J. Corsini, Alan J. Auerbach, Anne Anastasi, Editura J. Wiley, 1998
3. Erikson, E., *Enfance et societate*, Delachaux & Niestle, Neuchatel, 1963
 4. Popescu-Neveanu, P., *Dicționar de psihologie*, Ed. Albatros, București, 1978

ROLUL MOTIVAȚIEI ELEVILOR, ÎN DEPĂȘIREA EȘECULUI ȘCOLAR

Prof. Avram Tudor
Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

Orice copil apreciază atunci când primește recompense pentru faptele bune! Dacă însă le primește prea des, motivația de a face un lucru doar pentru satisfacția propriu-zisă scade. Recompensează-ți copilul doar atunci când are o reușită remarcabilă: a obținut un premiu, a ajutat alt copil, a participat la un concurs etc. Pe măsura ce copilul crește, recompensele trebuie să fie oferite cu atât mai rar. În acest mod îl înveți să nu urmărească întotdeauna un anumit beneficiu când decide să facă ceva, ci satisfacția în sine că a dus la bun sfârșit ceea ce și-a propus.

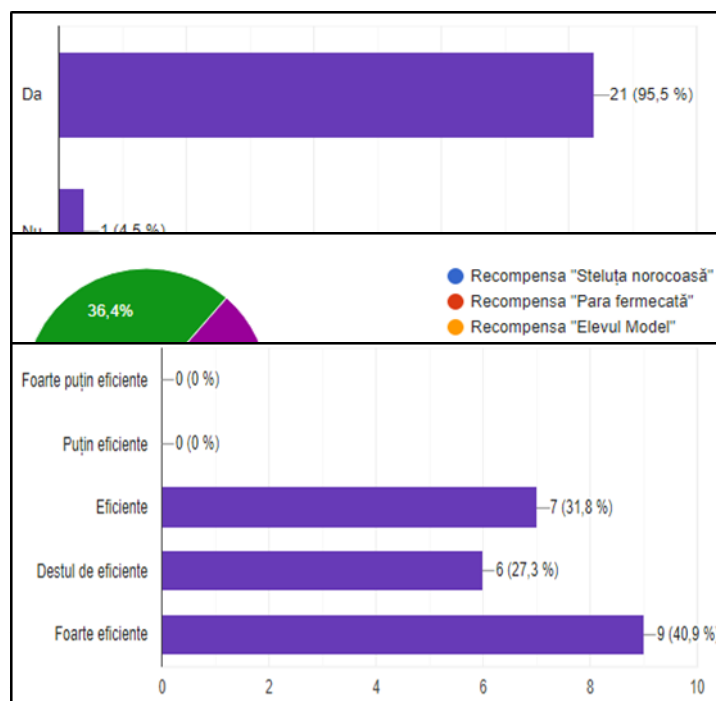
Motivația școlară a elevilor trebuie urmărită și de către dascăl, deoarece acesta cunoaște cel mai bine capacitatea sa de învățare, potențialul școlar, astfel încât să îl poate determina să fie mai bun, să se autodepășească, să fie perseverent.

Ca prof. învă. primar am încercat să folosesc mai multe elemente motivaționale, după cum urmează: Recompensa zilnică (“Steluța norocoasă” și “Elevul model”), Recompensa săptămânală (“Para fermecată”). Tot pentru motivarea elevilor am folosit aprecierile verbale, precum și acordarea unor calificative deosebite, pentru elevii care au realizat perfect o lucrare sau un test.

Totodată, am lansat un chestionar pentru părinți, pentru a concluziona efectul pe care l-au avut aceste recompense asupra elevilor, pentru a cunoaște dacă și-au atins eficiența sau trebuie modificate sau regândite toate aceste elemente motivaționale.

Iată răspunsurile părinților:

1. Considerați că elevii au nevoie de „Recompense motivaționale”?



le-au primit copiii?

e elevi?

ativarea copiilor?

nânii”; „Proiecte cu recompense”; „Activități în
și dorească să învețe”; „Diverse metode de a fi
v să învețe pentru o recompensă, el ar trebui să
n copiii să fie în concurență cu ceilalți, ci cu el

„Mi-aș dori să continue proiectul "Elevul Model", la noi a funcționat cel mai bine”; „Propun proiectul "Cartea săptămânii" (sau lunii, dacă e prea mult), care să îi motiveze pe elevi să citească și să își expună părerile pe baza unui subiect dat. Se alege o carte care să fie citită de toți copiii și se stabilește o oră pe săptămână pentru discuții libere pe baza cărții citite. Poate fi utilizat și jocul de rol”; „Acordarea de premii copiilor care au obținut cele mai multe recompense într-o lună”, „Fluturașul vesel, Creionul fermecat, Peștișorul de aur”.

5. Care au fost îmbunătățirile comportamentului elevilor, datorat recompenselor primite la școală? (Notați două aspecte):

„Atenția și responsabilitatea; Autocorectarea, stima de sine; Responsabilitate sporită în tot ce ține de școală (teme, comportament, ținută), Acceptarea faptului că "nimeni nu e perfect!"; Ambiție, perseverență; Ambiție și conștiinciozitate; Motivat sa facă teme singur, Motivat să scrie mai frumos; Străduință, Tristețe urmată de ambiție; Bucuria cu care a venit acasă, dorința de a le mai primi din nou; Este mai atent la ore, încearcă să răspundă cât mai mult pentru a primi recompense; Efectuarea temelor și învățarea; Responsabilitate și înțelegere; Încredere, determinare; Succese mici și repetate, care i-au dat încredere în sine, bucuria de a fi apreciat; Dorința de a face lucrurile bine, astfel încât să primească recompensa; Este fericită când este lăudată, a apărut invidia; Se bucură de recompense; Este motivat să fie activ la ore, este mai competitiv; Motivare, bucurie și încrederea în

sine; Cred că se poate ajunge la: eu am primit mai multe recompense ca și tine, sunt mai deștept ca tine;”

6. Care sunt dificultățile în relația elev-părinte pe care ar trebui să le abordăm în următoarele parteneriate?

„Nu reusesc să îl fac să facă temele frumos dacă este singur (chiar dacă știe) le face repede să scape. Dacă stau lângă el, fără să îl ajut atunci se concentrează și scrie frumos și bine. Dificultatea constă în convingerea copilului de a-și rezolva într-un timp mai scurt și mai eficient temele. Să fie motivați să facă teme singuri. Dificultatea este atunci când verificăm temele, iar care sunt greșite nu mai avem răbdare în a le corecta. Dorința de a petrece mult timp la telefon, calculator. Atenția la sarcinile școlare. Să comunice acasă ce se întâmplă la școală.

Întâmpinăm probleme în relația ELEV-PĂRINTE, doar în momentul abordării temelor. Mi-ar plăcea să îl simt puțin mai responsabil. Dar...vom munci în continuare la asta. Nu aș putea spune că întâmpinăm dificultăți majore, dar orice proiect de colaborare părinte-elev-școală este bine-venit și ajută la consolidarea relației. Aș propune atât proiecte/teme pe care copilul să le realizeze împreună cu părinții, cât și proiecte de echipă, pe care să le realizeze alături de colegi (grupe de 3-4 elevi). Consider că aceste proiecte ar ajuta la dezvoltarea capacității de relaționare și comunicare cu cei din jur, la asumarea responsabilității și la creșterea încrederii și a stimei de sine. Organizarea priorităților zilnice. Educația financiară.”

Consider că motivația elevilor trebuie continuată și acasă, prin intermediul părinților, care trebuie să susțină necondiționat atât cadrul didactic, cât și proiectele școlare și extrașcolare.

De aceea, lansez câteva îndemnuri pentru părinți:

- Fii un părinte care deschide drumuri!
- Lasă-ți copilul să identifice riscul!
- Încurajează creativitatea copilului!
- Încurajează reușita copilului!
- Acordă recompense cu măsură!
- Doar împreună putem reuși!

A „ROKONSZENVES ISKOLA”

kialakítása az iskolai zaklatás – „bullying”- leküzdése által

Nagy Andrea tanító,
Aurel Vlaicu Általános Iskola

Az iskolai zaklatás, a „bullying”, sok diák és fiatal életét keseríti meg. Mind többet és többet hallani az iskolai bántalmazás fogalmáról. Akkor beszélünk iskolai zaklatásról, amikor egy diákot hosszú időn keresztül ismétlődően negatív cselekedet éri diáktársai által. Dan Olweus, norvég pszichológus ekképpen fogalmazta meg ezt a jelenséget:

„Iskolai zaklatásról akkor beszélünk, hogyha egy diákot ismétlődően és hosszú időn keresztül negatív cselekedeteknek teszi ki egy vagy több más diák.”

Olweus azért kezdett foglalkozni ezzel a témával, mert Norvégiában, 1982 végén három 10-14 éves kamasz öngyilkos lett, mert diáktársai zaklatni kezdték őket. A zaklatásnak több fajtája ismeretes:

- Fizikai zaklatás: rúgás, ütés, lökdösődés, verekedés;
- Kapcsolati zaklatás: kirekesztés, hazugságok terjesztése, gesztusok, pletykálkodás, fenyegető nézés;
- Verbális zaklatás: csúfolódás, ugratás;
- Cyber, vagy internetes zaklatás: internetes jelszavak megszerzése, valótlanosságok terjesztése neten, mobilon;
- Faji zaklatás.

Sajnos iskoláinkban majdnem mindegyik fajtája a bullying-nak fellelhető.

Románia az iskolai zaklatás gyakoriságának szempontjából az európai államok között a harmadik helyen áll.

Ennek leküzdésére számos módszert, technikát, foglalkozást, didaktikai játékot lehet alkalmazni. Ilyen foglalkozás például a:

Körön kívülnek lenni:

Cél:

- a vidám légkör kialakítása;
- a kirekesztés fogalmának tisztázása, tudatosítása;
- az empátia elmélyítése, megerősítése;

Szervezés: frontális, csoportos

Szükséges eszközök: színes papír, filctollak, szürke kendő

1.tevékenység: KERKASZTAL-KÖRFORGÓ

A tevékenység leírása:

- A pedagógus felteszi azt a kérdést, hogy kinek mi jut eszébe az „egyedüllét” szóról.
- A tanulók felírják a táblára egy előre felrajzolt fára az elhangzott szavakat, majd megbeszélik őket.
- Az osztály tanulóit három csoportba osztja.

- Mindhárom csoport kihúz egy színeslapot és egy filctollat és egy meghatározott sorrendben elindulva pl. balról jobbra - az első diák felír egy gondolatot.
- A papírlapot továbbadja a következő gyermeknek, aki tőle balra ül.
- A papírlap ilyen formán körbejár többször is. Minden diák felírja gondolatait.
- A tevékenység végén megbeszélik a leírt gondolatokat.

Megbeszélés a következő kérdések alapján:

- Hogy éreztétek magatokat, amikor körbe voltatok véve az osztálytársaitokkal?
- Volt-e olyan eset, hogy elutasítottak vagy kizártak egy játékból?
- Hogyan éreztétek magatokat ebben az esetben?
- Volt-e úgy, hogy elutasított valaki, amikor barátkozni akartál valakivel?
- Vajon lehetünk-e „egyedül”, amikor körbe vagyunk véve emberekkel?

2. tevékenység: A RÚT KISKACSA (a rajzfilm megtekintése)

- A tanulók megnézik A rút kiskacsa rajzfilmet.



A rút kiskacsa (Andersen mesék)
- YouTube videó a rajzfilm adatai:

- Mi lenne, ha ti lennétek a főszereplő? Mit tennétek? Mit éreznétek a mese elején? Hát a végén?

3.tevékenység: KIREKESZTVE, KIBOCSÁTVA

A gyermekek szorosan kört alkotnak és befele fordulnak. Előzőleg mondókéval kisorsolják, hogy ki legyen a „rút kiskacsa”. A „rút kiskacsa” a vállán egy szürke kendőt viselve a körön kívül sétálva be kell jusson a kör közepébe. Ez csak akkor történhet meg, ha mond egy pozitív szót az elfogadásról, barátságról stb. (ezt a gyermekek előzően megbeszélik).

Ha a „rút kiskacsa” bejut a kör középhe, kicserélik egy másik gyermekre és tovább folytatódik a játék. A játék végén a gyermekek visszaülnek helyeikre és a következő kérdések alapján megbeszélik az átélt élményeket.

- Milyen érzés volt a körön kívül lenni, vagyis „rút kiskacsának” lenni?
- Mit érezett a „rút kiskacsa”, amikor bejutott a körbe és a többiek elfogadták a gondolatát?
- Milyen érzés volt kizárni a „rút kiskacsát”?

Az iskolai zaklatást le lehet küzdeni a Boldogság program tevékenységeivel is.

A program megtekinthető a <http://boldogsaora.hu> linken. Itt megtudhatjuk a program célját, módszereit, azt, hogy miben nyújt segítséget a diákoknak, pedagógusoknak, szülőknek. A program a pozitív pszichológia eredményeit felhasználva segítséget nyújthat a boldogságérzet, pozitív gondolatok kialakítására, fejlesztésére óvodás és kisiskoláskorban, de magasabb osztályokban is. A program könyv alakban is megtalálható minden korosztály számára óvodáskortól kamaszkorig. Minden korosztály számára kapható egy kézikönyv pedagógusoknak és egy munkafüzet a diákok számára.

E könyvekben hasznos ötletek, módszerek, énekek, relaxációs illetve meditációs gyakorlatok találhatók. Ezek nagyban hozzájárulnak a diákok pozitív boldogságérzet kialakításához. Mindez fokozza az iskolai kudarc kiküszöbölését, hozzájárul az iskolai siker kialakításához. A program módszereinek, gyakorlatainak alkalmazása révén háttérbe szorul az agresszivitás. Ezek alkalmazása révén teljesen megszüntethető a „bullying”, azaz az iskolai zaklatás. Az agresszívan viselkedő gyermekek a program módszereit, játékait, ötleteit felhasználva kezelhetőbbé válnak.

A program célja: „a szisztematikus gyakorlatok alkalmazása általi pozitív orientáció készségszerű” kialakítása. Azok a tanulók, akik részt vettek a programban sokkal optimistábbakká és kitartóbbakká váltak társaiknál. A program hatékonyságát Magyarországon a 2015/2016-os tanévben az ELTE Pozitív Pszichológia Kutatócsoportja vizsgálta.

Mivel nekem elsőseim voltak, ezért én az alsósoknak szóló pedagógus kézikönyvet illetve a diákoknak szóló munkafüzetet használtam. A program illetve kézikönyv témakörei a tanév minden hónapjára a következők:

1. Boldogságfokozó hála
2. Optimizmus gyakorlása
3. Kapcsolatok ápolása
4. Boldogító jócselekedetek
5. Célok kitűzése és elérése
6. Megküzdési stratégiák
7. Apró örömek élvezete
8. Megbocsátás
9. Testmozgás

10. Fennttartható boldogság



és gyakorlatot tartalmaz, mint pl.:

nek, egy mese vagy történet, gyakorlatok és meditációs gyakorlat,

Az elsősöknél alkalmazhatóak a munkakönyv meséi, színezői, feladatai, de a keresztrejtvények is.

Az első osztályos kisdíjakaim hétről hétre izgatottan és örömmel várták a Boldogságóra témáit a mesékkel, kifestőkkel, énekekkel illetve számos gyakorlataival, keresztrejtvényeivel.



n és örömmel várták a Boldogságóra témáit a
aival, keresztrejtvényeivel.

s folytatni fogjuk a Boldogságórákat érdekes
timistábbakká és jobbakká válhassunk.

et, melyben megköszöntem diákjaimnak a

Boldogságórákon nyújtott áldozatos munkájukat.



dy Emőke, Dobrova Zita: Boldogságóra kézikönyv pedagógusoknak és
tály számára, Mental Focus Kiadó, 2023.

rátságos iskola – fejlesztőprogram 3. és 4. osztályos diákoknak az iskolai
csökkentésére

cluj.ro/wp-content/uploads/Magiszter-2020_1_87-106.pdf

SHARING IS CARING!

Prof. Vălan Andreea Cristina
Școala Gimnazială Aurel Vlaicu

Empathy is more than a feeling; it is a crucial skill for fostering understanding and connection in an interconnected world. I consider empathy as one of the core global competencies necessary for students to grow into compassionate leaders prepared to engage thoughtfully with others in any career. I have always considered empathy crucial while being surrounded by my students in the classroom and I have always talked my students about it simply by starting from the saying: Sharing is caring! You cannot stay indifferent, things are more profound when you care and share. Teaching without caring is not sharing that is why I consider empathy a must in the teaching process.

Teaching empathy to students involves creating a classroom environment and providing activities that foster understanding, compassion, and perspective-taking. This can be achieved through modeling empathy, incorporating storytelling and role-playing, encouraging open communication, and promoting reflective discussions.

Empathy allows students to understand and share the feelings of others. It cultivates a sense of connection and helps build strong communities. When students practice empathy, they learn to appreciate different perspectives and navigate social interactions with greater ease. Empathy not only enhances relationships in interpersonal relationships but also prepares students to address global challenges and excel in their future careers.

Furthermore, I would like to mention some guidelines and tips in teaching empathy among students:

1. Model Empathy in Everyday Interactions

Teachers set the tone for their classrooms. Demonstrating empathy through active listening, thoughtful responses, and supportive feedback shows students how to interact considerately. For example, when a student shares a personal challenge, acknowledging their feelings and offering support reinforces empathetic behavior.

2. Incorporate Literature and Storytelling

Stories are powerful tools for teaching empathy. Books and narratives featuring different perspectives allow students to explore the experiences of others. Reading and discussing stories that highlight emotional experiences helps students connect with characters and consider how they would feel in similar situations.

3. Engage in Role-Playing Activities

Role-playing exercises offer students a safe space to step into someone else's shoes. These activities encourage them to think about how others might feel in various scenarios, such as resolving a conflict or making a group decision. For example, the "In your shoes" activity uses empathy to explore social awareness by providing insight into the perspectives of different people. Another version involves shoeboxes with scenarios taped inside, allowing students to engage with real-life situations. This experiential learning deepens their understanding of empathy in action.

4. Create Classroom Norms around Empathy

Establishing a culture where empathy is valued encourages students to practice it regularly. One resource in the Global Leaders Classroom Toolkit is a "cheers and chants menu." To celebrate someone showcasing empathy, hold up three fingers on each hand to form the letter "W" on each side of your mouth. Shape your mouth into an "O" and silently mouth "WOW!" Setting norms such as "listen with respect" and "speak with kindness" ensures a supportive environment where every student feels heard and valued.

5. Encourage Reflective Discussions

Regularly inviting students to reflect on their actions and the feelings of others helps solidify empathetic thinking. Simple questions like "How do you think they felt?" or "What could you do to support them?" prompt students to consider the impact of their behavior.

In conclusion, I would say that empathy indeed prepares students for the future. Teaching empathy equips students with essential career readiness skills. It enhances their ability to collaborate, communicate effectively, and resolve conflicts. Moreover, empathy helps students develop a broader perspective, understanding how their actions can impact others in their community and beyond.

By integrating empathy into daily teaching practices, educators can nurture a generation of thoughtful, compassionate leaders ready to make a positive difference in the world.

Empathy isn't just a classroom lesson; it's a lifelong journey. Start building empathetic classrooms today to cultivate career-ready global leaders for tomorrow.

TOLERANȚA ÎN MEDIUL ȘCOLAR- ÎNTRE PREJUDECĂȚI ȘI REALITATE

Prof. Stoica Flavius Bogdan
Școala Gimnazială “Aurel Vlaicu”

Discriminarea în educație și pe piața muncii creează indivizi neadaptați condițiilor sociale, care nu fac față cerințelor, fie că este vorba despre femei, romi, persoane cu dizabilități sau alte grupuri vulnerabile. Pentru un stat, asta înseamnă că, în loc să formeze cetățeni care să contribuie la dezvoltare, formează cetățeni care devin cazuri sociale. Așadar, există un avantaj economic al aplicării principiilor egalității de șanse.

În altă ordine de idei, segregarea celor care fac parte din grupuri dezavantajate a fost o practică frecventă în istoria discriminării, a dus, în timp, la conflicte sociale, date fiind necunoașterea dintre grupuri, distanțele sociale și neînțelegerea culturilor, nevoilor și caracteristicilor de grup. Așadar, prezența celor care fac parte din grupurile vulnerabile alături de ceilalți, ghidată de autoritate, este de natură să creeze o mai bună cunoaștere a diversității, curiozitate față de necunoscut în detrimentul fricii de necunoscut, curajul de a explora alte culturi sau situații de viață.

Egalitatea de șanse, la nivel educațional înseamnă oferirea de „opțiuni multiple pentru capacități și aptitudini diferite”, „o educație pentru toți și pentru fiecare” (Reuchlin, 1991), o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă și condiții socio-economice, dar și o educație pentru fiecare, în funcție de nevoile sale specifice-evitându-se omogenizarea și încurajându-se diversitatea- care să creeze premisele egalității șanselor de acces în viața socială (Husen, 1975).

Politicile de egalizare de șanse mizează pe formarea unor competențe de bază pentru toți copiii, combătând excluziunea socială și selecția ca mod de departajare între copii, și aduc în educația formală tehnici non-formale pentru a întări procesul de învățare. De asemenea, aceste politici au urmărit extinderea învățării dincolo de educația considerată până atunci standard, prin apariția programelor de tip a doua șansă pentru cei care au abandonat școala timpuriu sau nu au făcut-o deloc.

Incluziunea presupune un set de măsuri sau acțiuni al căror scop este ca cel dezavantajat/grupul defavorizat să se simtă și să devină egalul tuturor. Putem realiza incluziunea copiilor dezavantajați sau din grupurile vulnerabile prin acțiuni de tipul:

-Comportamental

De exemplu, prevederi de tip „cod de conduită” în regulamentul clasei sau al școlii; acestea ar trebui să se refere la comportamentul acceptat față de copiii care fac parte din grupurile vulnerabile, la utilizarea sau neutilizarea unor termeni considerați jignitori și ar trebui să se aplice atât cadrelor didactice și personalului auxiliar, cât și elevilor.

Orice copil din grupul vulnerabil va fi în mod obligatoriu implicat în activitățile clasei, în rezolvarea sarcinilor de grup, în jocuri, iar rezultatele sale vor fi valorizate în fața grupului. Învățătorul, dirigintele, psihologul școlii, dar și orice alt profesor poate propune exerciții de creștere a coeziunii de grup, menite să ducă la o mai bună înțelegere între membrii grupului clasei.

-Comunicațional

În timpul interacțiunii cu elevii din grupuri vulnerabile, profesorii vor evita orice element de limbaj sau termeni care ar putea răni sau jigni copilul, precum și orice categorisire în funcție de sex, rasă, etnie, clasă socială, nivel de venit, religie sau orientare sexuală, astfel încât copilul să se simtă valorizat pentru ceea ce realizează, nu pentru ceea ce nu a ales și nu poate controla. Colegilor tipici nu trebuie să li se ascundă problema unui copil atipic (de pildă cu dizabilități), se va discuta deschis cu ei, li se va răspunde la întrebări, însă ideal este să nu se insiste asupra problemelor și profesorul, de comun acord cu părinții, să mute accentul de pe problemă, pe progrese și realizări.

-Educațional

Consultarea familiilor și a specialiștilor care îngrijesc copiii cu anumite tipuri de dizabilități în procesul educativ. Utilizarea resurselor specializate, de tip ONG, pentru probleme specifice ale copiilor cu dizabilități, pentru abordarea educației de gen sau a educației copiilor aparținând minorităților etnice, religioase sau sexuale. ONG-urile pot ajuta cadrul didactic să înțeleagă mai bine anumite probleme, nevoi și au experiență în a aborda obstacole de diverse tipuri. Utilizarea materialelor educaționale, metodelor de intervenție școlară, tehnicilor de testare și urmărire a evoluției specifice pentru copiii cu CES, dar și în cazul copiilor care provin din medii sărace, ai căror părinți sunt analfabeți. Acești copii au nevoie de îndrumare suplimentară de la școală pentru a recupera „handicapul cultural” și au nevoie de o predare atractivă, de metode creative de transmitere a informațiilor.

România este încă la început în privința abordării la clasă a educației în spiritul egalității de șanse. Deocamdată, acest lucru se traduce mai ales la nivelul reglementărilor (interzicerea segregării etnice, dreptul copiilor cu dizabilități de a participa la învățământul de masă, drepturile egale ale ambelor sexe la educație, legislația non-discriminare etc), însă, în procesul educativ, rareori sunt

prezente elemente care realizează, zi de zi, procesul unei educații în spiritul diversității și al egalității de șanse.

Pentru cadrele didactice, mai ales dacă sunt departe de sursele de informații, gestionarea relației cu copiii din grupuri vulnerabile poate fi foarte dificilă și poate însemna un efort considerabil, mai ales în condițiile în care școlile dispun de puține resurse (umane și materiale).

Implicarea familiei copiilor din grupuri vulnerabile este fundamental pentru procesul de educație. Dacă, la prima vedere, o mamă analfabetă nu poate părea un partener de dialog pentru profesor, aceasta se poate dovedi, de fapt, un sprijin incredibil. Dacă i se vor explica cerințele și progresele copilului, comportamentele lui, dacă i se vor cere detalii sau opinia în gestiunea comportamentelor lui, mama poate fi atât o sursă de informare excelentă, cât și un bun partener în a direcționa copilul în continuare. Valorizarea fiecărui pas pe care acesta îl face în fața părintelui îi va crea un sentiment de confort și de încredere și îl poate determina să discute cu propriul copil atât în perioadele lui bune, pentru a-l încuraja, cât și în perioadele lui mai puțin bune.

Colegii de catedră pot avea greutăți și experiențe similare și puteți descoperi la ei bune practici în incluziunea cu succes a elevilor din grupuri vulnerabile.

Bibliografie:

1. Toma Mareș, Sorin Ivan, „Egalitatea de șanse în educație, dezvoltare personală și integrare socială”, Editura Universitară, 2014.
2. Mircea Toma, Teodora Zăbavă „Oameni diferiți, șanse egale”, Editura Form, Brăila, 2013.
3. L. Grunberg, D.O. Ștefănescu, L. Văsceanu, „Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu”, Editura Polirom, 2002.

CU PĂRINȚII LA ȘCOALĂ...

Prof. înv. primar Tudor Florentina
Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu”

În Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu” Arad se desfășoară un program intitulat „Săptămâna

părinților”, aflat la ediția a XX-a, an școlar 2024 – 2025. Este vorba despre o săptămână în care părinții vin la școală, participă la activități, se implică activ.

Orele cu elevii clasei sunt despre pasiunile părinților, despre locul lor de muncă sau alte preocupări ce ar putea fi interesante pentru copii. Unii părinți sunt cadre didactice și desfășoară cu clasa ore de matematică (jocuri matematice), muzică (ritmul și măsura în muzică) etc. Această săptămână este așteptată cu nerăbdare atât de copii, cât și de părinți.

Scopul acestor manifestări constă în modificarea opticii pe care părinții o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, această schimbare putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic.

Acest program nu-și propune să substituie clasicele ședințe cu părinții, ci să ofere modalități complementare de relaționare cu aceștia, pentru dezvoltarea colaborării eficiente școală – familie.

Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați, elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați” (Henderson și Nancy, 1995). Gradul de participare a părinților la viața școlară a copiilor lor influențează atât comportamentul cât și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât atitudinea acestora va fi una pozitivă, responsabilă, pro-activă, iar rezultatele școlare mai bune.

Educația nu este un proces de care este răspunzătoare în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate. Prin acest program se urmărește stabilirea unor relații active între școală, familie și comunitatea locală.

„Săptămâna părinților” se încheie, în școala noastră, cu Târgul de Crăciun, având scop caritabil. Obiectele vândute la târg sunt confecționate de elevi împreună cu părinții sau singuri la orele de Arte vizuale și abilități practice. Banii adunați sunt donați familiilor cu situație financiară precară din școala noastră sau copiilor bolnavi, care au nevoie de bani pentru tratament.



l primar:

			Invitat
Luni, 18.12.2024	9 - 10	Colinde, colinde, e vremea colindelor	Părinte

Luni, 18.12.2024	10 - 11	Felicitări de Crăciun	Părinte
Luni, 18.12.2024	11 - 12	Ornamente de Crăciun	Părinte
MARȚI, 19.12.2024	10 - 11	Farfuria colorată, sănătoasă și bogată	Părinte
MARȚI, 19.12.2024	11 - 12	Desenăm, decorăm și ajutăm	Părinte
MIERCURI 20.12.2024	10 - 11	Jocuri matematice	Părinte
MIERCURI 20.12.2024	11 - 12	Mindfulness și echilibru emoțional cu arome de iarnă	Părinte
JOI, 21.12.2024	10 - 15	Târgul de Crăciun	Părinții clasei